

**ΟΙ ΔΥΟ
ΞΕΘΟΡΙΑΤΟΙ.**

ΤΡΑΓΙΚΟΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ,

ΥΠΟ

Ι. Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΕΙΡΗΝΙΔΟΥ.

—
1859.

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ.

Διὰ τῆς δημοσιευθείσης ἀγγελίας μου κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον ε. ε. περὶ ἐκδόσεως τραγικοῦ τινος ἄμα καὶ κωμικοῦ φυλλαδίου, ἐπικαλεσθεὶς τὴν συνδρομὴν ὑμῶν, φίλοι ἀναγνῶσται, καὶ ταύτης ἀξιωθείς, σπεύδω ἤδη νὰ ἐκφράσω τὴν μεγίστην πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην μου, δι' ἣν μοι παρέσχετε συνδρομὴν, ἀνωτέραν τῶν ἐλπίδων μου.

Ὅθεν, προθέμενος νὰ κινήσω τὴν ὑμετέραν περιέργειαν, ἐπεχείρισα τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου, καὶ εἶμι εὐελπὶς, ὅτι θέλω ἀξιωθῆ τῆς ἐπιεικειᾶς ὑμῶν, διὰ τὰς τυχὸν ἐλλείψεις μου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 25 Ἰουνίου 1859.

Ὁ ἐκδότης.

του και δραπετεύει. Κατὰ τὴν πορείαν του ἀπήντησε γέροντά τινα, ὅστις, θεῖος ὢν τοῦ ἐνὸς τῶν δύο φρουρῶν του και γνωρίσας ὅτι ἦτο ὁ Κόμης και ἔφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν φυλάκων του, ἐφοβέριζεν αὐτὸν ὅτι ἤθελε τὸν προδώσει, ἐὰν δὲν ἐπιστρέψῃ ὀπίσω μετ' αὐτοῦ. Ὁ Κόμης εἰς δύσκολον εὐρεθεὶς θέσιν, φονεύει και τοῦτον και διέρχεται ἀφόβως ἐν μέσῳ τῶν σκοπῶν, διότι ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ ἀλλάξῃ τὰ ἐνδύματά του μὲ τὰ τοῦ φονευθέντος, διὰ νὰ μείνῃ ἀπαρατήρητος· ἔμενε δὲ κρυμμένος μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ἄλλ' οἱ στρατιῶται τὴν πρωΐαν ἰδόντες τοὺς δύο συνεταίρους των φονευμένους, εὐρόντες δὲ και τὸν γέροντα, ὅστις ὠμοίαζε κατὰ τι τὸν Ῥαοῦλ, και νομίσαντες ὅτι ἦτο ὁ Κόμης, ἔθαψαν αὐτοὺς κηρύξαντες ὅτι ἐφονεύθη. Τοῦτο μαθόντες οἱ δύο φίλοι του Λουϊζης και Δαγοβέρτος εὐρέθησαν εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα μαθόντες τὰ συμβάντα τοῦ Ῥαοῦλ, πῶς ἐσώθη και πῶς διῆγε πολλὰς ἡμέρας κατεπραύνησαν.

Εἰς τὴν Γαλλίαν δὲ ὁ αὐτοκράτωρ μαθὼν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ οἱ φίλοι τῶν ἐξορισθέντων συνείργουν κρυφίως και ὑπόυλως κατ' αὐτοῦ, ἐφόνευσε πάντας, και ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν ἐπάνοδον εἰς τοὺς ἄλλους. Τότε ἐπέστρεψαν πάλιν οἱ τρεῖς οὔτοι (Ἐβρίκος, Δούλχιος και Ῥαοῦλ) εἰς τὴν ποθητὴν πατρίδα των, και ἔλαβον τὰς προτέρας τιμὰς και δόξας των.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ἐπάγγελμα.

Ἐρρίκος Δουξ, ἡ Λουϊζης	} Ἐξόριστοι.
Ῥαούλ Λουδοβίκος, Κόμης	
Δούλχθιος Δαγοβέρτος, Κόμης.	Φίλος αὐτῶν.
Οὐγγων Κάπετος.	Διοικητὴς τῆς χώρας.
Ἰσμαήλ ἡ Κωστῆς.	Ἄστεϊος.
Μάρω ἡ Παρασκευή.	Γυνὴ τοῦ Ἰσμαήλ.
Κάρολος.	} Ἴατροί.
Τρεβεκούρ.	
Ῥεϊμονδος.	
Τεγρώνης.	
Στρατιῶται.	Πρόσωπα ἄφωνα.

Παρίσταται εἰς Βίλβαον τῆς Ἰσπανίας,
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κωστῆ.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΙΣΜΑΗΛ (μόνος καθήμενος ἐπὶ σσσαθρωμένου σάιμποδος, παρατηρῶν τὰ ὑποδήματά του καὶ ξύων τὸ οὖς του.) Τόσο καιρὸ κάθουμαι καὶ δουλεύω ἴσάν τὸ σκύλο, καὶ πόση κατάστασ' ἔχω, ἀκόμη δὲν ἔκυτάξα' . . . τὸ μαγαζί ἔχω τρεῖς μῆνες νὰ τὸ νοικιάσω, ἔχασα ἀπὸ 20 τὸ μῆνα, 60 δραχμαῖς· τοῦτο πάλι τὸ παλιωσαράβαλο (δεικνύων τὴν οἰκίαν) ἄλλους δύο, ἀπὸ 30, 60 κ' αὐτό. Τὸ ὄλο 100, καὶ . . . καὶ 20, ἴσους 120. Κακὴ σόρτα ποῦ ἦλθε στὸ κεφάλι μου! αἱ πάει κ' αὐτὸ πλιά· δευτέρα φορὰ γελάστηκα . . . Τώρα ἂς ἀφήσω αὐτὰ, καὶ νὰ πάγω νὰ γναντέψω πόση κατάστασι ἔχω (φεύγει, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει φέρων βαλάντιον, ἔπειτα καθήμενος ἐξακολουθεῖ)· ἔχω 6 δούπιαις ὀλάκεραις, ἀπὸ 96 μᾶς κάνουνε τὸ ὄλο . . . τὸ ὄλο . . . ὄροῦ! 96 καὶ 96 ἴσους . . . 192, καὶ 96 ἴσους . . . ἴσους . . . 288, καὶ 96 ἴσους . . . 384, καὶ 96 ἴσους ἴσους . . . ἴσους ἴσους, μὰ τί ἴσους καὶ ξύστους; ξύστο ὅσο θέλεις, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ εὔρη (κτυπᾷ κάτω τὰ χρήματα)· θὰ πάρω νὰ τὰ γράψω, γιατί ἄλλῶς δὲν κάνουμαι χωργώ· (Φεύγει ἀφίνων τὰ χρήματα.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΜΑΡΩ (Μόνη).

ΜΑΡΩ (μόνη φέρουσα καλάθιον πλήρες καὶ μὴ βλέπουσα τὸ χρυσίον). Μὰ τί προκαομμένη γυναῖκα 'ποῦ εἶμ' ἐγώ! ποῦ νὰ ξέρη τώρα ὁ ἄνδρας μου πῶς ἐγὼ ἦλθα τώρα ἀπὸ τὸ ποτάμι; Ἄς

ἀφήσω ἐδῶ τὸ καλάθι καὶ ἄς πάγω νὰ φάγω ἄλλο (ἀποθέτει τὸ καλάθιον καὶ στρέφουσα νὰ ἀναχωρήσῃ, βλέπει τὸ χρυσόν). Μπᾶ! μπᾶ! τί εἶναι αὐτά; Ποῦς τὰ ἔβαλε ἄδῳ; Ἐγὼ θὰ τὰ πάρω, καὶ θὰ τὰ φυλάξω δύο ἡμέραις, καὶ ἔπειτα θὰ τὰ δώσω τοῦ Ἰσμαήλ. ἂν πάλι τ' ἄφῃκεν ἐκεῖς, πάλι θὰ τὰ φυλάξω, γιὰ νὰ τοῦ δεῖξω νὰ μὴν τ' ἀφήνῃ ἔτσι. ἄς φύγω, νὰ μὴ μὲ προφθάσῃ. μὰ πρέπει νὰ πάρω καὶ τὸ καλάθι, νὰ μὴν τὸ γυαντέψῃ καὶ τὸ νοιώσει. (Λαμβάνει τὸ καλάθιον καὶ φεύγει.)

ΙΣΜΑΗΛ (φέρων χαρτίον καὶ μελανοδοχεῖον). Αἱ, τώρα θὰ τὰ λογαριάσω καλά, καὶ θὰ ἴδῳ πλέον πόσα ἔχω, νὰ ξέρω σὲ τί νερὰ τρέχω (κάθεται χαμαὶ καὶ ἀπλόνει τὸν χάρτην, ἐτοιμάζει τὰ πάντα καὶ στρέφει νὰ λάβῃ τὰ χρήματα.) Μπᾶ! ποῦ εἶναι ἡ δούπηξ μου (παρατηρεῖ τριγύρω του) καὶ τί ἐγιναν ἡ δούπηξ μου; Μήπως κάθουμαι ἀπάνω (ἐγείρεται, καὶ πάλιν παρατηρεῖ) καὶ τί; θὰ τὰ χάσω ἐγὼ! . . . Μάρω! . . . Μάρω! . . . Καὶ τί διάβολο, ἀκόμη κ' ἐκείνη δὲν ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ποτάμι, περτίο σάντο! (παρατηρεῖ τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης καὶ ἀνασκῶνει αὐτά.) Μπρὲ, νὰ πάρῃ ὁ δαίμονας τὸ κεφάλι μου (καὶ πάλιν παρατηρεῖ μουρμουρίζων.) θὰ πάγω καὶ μέσα νὰ ἴδω. (Φεύγων ἀκούει κρότον εἰς τὴν θύραν.) Ποῦς εἶναι τώρα αὐτὴ τὴν ὥρα;

ΜΑΡΩ (ἔξωθεν). Ἐγὼ εἶμαι. τί ἔχεις πάλιν καὶ φωνάζεις σάν λωλός;

ΙΣΜΑΗΛ (ἀνοίγων). Ἐσὺ μόνο φωνάζεις λωλός, λωλός, χωρὶς . . . χωρὶς νὰ ξεύρης τὴν σόρτα ποῦ ἦλθε στὰ κεφάλι μου. (ἀνοίγει.)

ΜΑΡΩ. Τί ἔχεις; (ἐμβαινούσα) δὲν χαίρεσαι ποῦ κῦρα κάττι τι;

ΙΣΜΑΗΛ. Σάν τί;

ΜΑΡΩ. Ἐκεῖ ποῦ ἐρχόμουνα, ἓνας ἄνθρωπος μοῦ ἔβαλε στὸ καλάθι χρήματα.

ΙΣΜΑΗΛ. Ἀλήθεια;

ΜΑΡΩ. Ναί.

ΙΣΜΑΝΑ. Πόσα ;

ΜΑΡΩ. Μοῦ ἔβαλε . . . Βροντᾶν τὴν μπόρτα μας ; ἔ δὲν ἀκοῦς ; πῆγαινε ἀνοιξε.

ΙΣΜΑΝΑ. Πές μου πόσα σοῦ ἔβαλε, κ' ἔπειτα πηγαίνω.

ΜΑΡΩ. Πολλά· πῆγαινε.

ΙΣΜΑΝΑ (φεύγει) Μὴ φωνάζης· ξαναβροντάει (ἀνοίγει). Καλῶς ἔρισες, κύριε.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΛΟΥΪΖΗΣ, ΙΣΜΑΝΑ ΚΑΙ ΜΑΡΩ.

ΛΟΥΪΖΗΣ. Ποῖον πάτωμα ἐνοικιάζεται, κύριε ; τὸ ἐπάνω, ἢ τὸ . . .

ΙΣΜ. Τὸ κάτω.

ΛΟΥΪΖ. Ἀντι᾽ τὸ κάτω δὲν μ' ἀρέσει.

ΙΣΜ. Καὶ νὰ σ' ἀρέσῃ, δὲν σοῦ κάνει, διότι εἶναι μαγαζί. Ἄλλὰ σὰ θέλεις γιὰ χατῆρί σου νοικιάζω καὶ τὰπάνω.

ΛΟΥΪΖ. Καλὰ λοιπὸν, τὸ ἐπάνω μ' ἀρέσει· ἀλλὰ τὸ προσβάλλει ὁ ἥλιος ;

ΙΣΜ. Μάλιστα.

ΛΟΥΪΖ. Ἐκ πόσων δωματίων σύγκειται ;

ΙΣΜ. Ἀπὸ τέσσαρας κάμερας, ἀπὸ κουζίνα καὶ οὔλα τοῦ σπιτιοῦ.

ΛΟΥΪΖ. Καὶ πόσον ζητεῖτε ;

ΙΣΜ. (καθ' ἑαυτὸν) Αὐτὸς φαίνεται πλούσιος, καὶ μοῦ φαίνεται θὰ βγάλουμεν καὶ ἐκείνα τὰ νοίκια ποῦ ἔχασα. (φωνάζων.) Γιὰ χάρι σου, κύριε, 120' (καθ' ἑαυτὸν) καὶ κάμμιστ' ἑκατὸν ἀξία μὴ σὲ εἶδα.

ΛΟΥΪΖ. Τί λέγεις ; τόσον πολὺ ;

ΙΣΜ. Ὅχι, τσελεπῆ μου· δὲν εἶναι πολὺ· εἶναι στὸ μεγάλο δρόμο, τόσο τόχε και κειὸς προτήτερα, ἄς ᾔναι γιὰ χάρι σου, 119.

ΛΟΥΙΖ. ὦ, εὐχαριστῶ πολὺ συνκαταβατικός εἶσθε.

ΙΣΜ. Βέβαια . . . λοιπόν ;

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν πρέπει νὰ ἰδῶ, και ἔπειτα.

ΙΣΜ. Βέβαια. (παρατηροῦν και ἐπανέρχονται)

ΛΟΥΙΖ. Καλὰ, καλὰ . . . ἀλλὰ στεροῦμαι, κύριε, ὑπηρετοῦ και ὑπηρετριάς, και θὰ μὲ ὑποχρεώσητε, κύριε, δι' αὐτὴν τὴν χάριν.

ΙΣΜ. Κύριε, δέν σε . . . δέν ἤξεύρω πῶς τὸ λές, οὔτε χάρι σου κάνω, ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς ἔχω, και ἂν τοὺς δίδης ἀπὸ 30 τὸ μῆνα, εἶναι ἴσως διαταγὰς σας.

ΛΟΥΙΖ. Ἀπὸ 30, ἀπὸ 30 μάλιστα, και ἡ εὐγενία σας και ἐκεῖνοι ἔλθετε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ πληρωθῆτε, και νὰ πάρουσι και τὰ ἐνδύματά μου.

ΙΣΜ. Μάλιστα, ἐμπρός· πηγαίνετε (καθ' ἑαυτὸν)· μορὲ πιστεύω ὅσα ἔχασα νὰ τὰ βγάλω ἀπὸ αὐτὸν μόνον. (φωνάζων δυνατὰ) Μάρω! . . . (πρὸς τὸν Δουίζην) νὰ σοῦ δεῖξω και τοὺς δούλους . . . Μάρω!

ΜΑΡ. Τί θέλεις ;

ΙΣΜ. Ἐλα, ἔχομε δουλειά· μᾶς κράζει ὁ ἀφέντης νὰ φέρουμε τὰ ροῦχά του.

ΜΑΡ. Μπᾶ! τί ἔκαμες ; τόρα στὰ γεροντάματα ; Ἄς ᾔναι.

ΛΟΥΙΖ. Και τί εἶσθε δούλοι μου σεῖς οἱ κύριοι τῆς οἰκίας ταύτης ;

ΙΣΜ. Μὴν παραξενεύεσαι, κύριε· αὐτὸ κάνουμεν και πάντοτε, μόνε δεῖξέ μου ποῦ εἶναι τὸ ξενοδοχεῖόν σου, διὰ νὰ προστάξω ἀπὸ κειὸς ὅξω νὰ τὰ φέρουνε.

ΛΟΥΙΖ. (μὲ σχῆμα ἀπορίας) Καλὰ, ἐγὼ δέν ἤξεύρω τίποτε (φεύγει μὲ τὸν Ἰσμαήλ.)

ΜΑΡΩ. Κρίμα νά μὴν προφθάσω νά τὸν φοβίσω ἀκόμη μού
ἔφυγε, μὰ ἂν δὲν περάσουνε δύο ἡμέρας δὲν τοῦ τὸ λέγω
τώρα νά συγυρίσω καὶ νά ἦναι ἔτοιμα γιὰ τὰ βούχα τάφεντι-
κοῦ (τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης τὰ μεταφέρει εἰς τοὺς ἀντιθαλά-
μους). Ἔ τώρα πλέον ἐτελείωσα . . . Ἔ! ἔ! ἀφῆκαν τὴν αὐ-
λόπορτα ἀνοικτὴ ἂν ἦλθε καὶ κανένας καὶ ἴπῃρε τίποτε, κανεῖς
δὲν τὸν . . . Μπά! νά . . . ἦλθαν . . . Ἐδῶ, ἐδῶ ἄ! μέσα
ἀφῆστε τὰ αὐτοῦ κάτω . . . ναὶ αὐτοῦ. Σᾶς ἐπλήρωσαν ; . . .
Καλὸ, πηγαίνετε (ὁ ἀναγνώστης ὑποθέτει ὅτι ἀνταποκρίνονται
κάτωθεν.).

ΛΟΥΪΖΗΣ, ΙΣΜΑΗΛ ΚΑΙ ΜΑΡΩ.

ΛΟΥΙΖ. Ἄκουσε . . . ἐδῶ νά βάλετε τὴν κλίνην, ἀφήσατε
καὶ τράπεζαν ἐδῶ καλὰ νά θέσετε εἰς ἓνα μέρος θρανία, τὸν
τάπητα νά στρώσετε, καὶ τὰ ἄλλα μέσα.

ΙΣΜ. Καλὰ ἔνοια σου, μὴ σὲ μέλει . . . Ἐμὲ μὲ λέγουν
Ἰσμαήλ· προτιήτερα μὲ λέγανε Κωστῆ ἀπ' τὴ Κεφαλληνία.

ΜΑΡ. Καὶ μένα Μάρω καὶ προτιήτερα Παρασκευὴ.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΗΤΟΙ ΛΟΥΪΖΗΣ, ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

ΛΟΥΙΖΗΣ. Κωστῆ, δὲν τὰ ἔφερες τὰ ὄπλα ;

ΚΩΣΤΗΣ. Ὅχι, ἀλλὰ εὐθὺς πηγαίνω (φεύγει· ἀναχωρεῖ δὲ
κατόπιν ὁ Λουΐζης).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (μόνη). Αὐτὸς φαίνεται πλοῖσιος ἄνθρωπος,
καὶ πρέπει νά τὸν ἔχωμε καλὰ· ἐχίσαμε κανένα δύο νοίκια,
θὰ τὰ βγάλουμε ἀπὸ τούτους καὶ διπλᾶ. Νάτος κίβλας ἦλθε.

ΚΩΣΤ. (μὲ ὄπλα). Νὰ, ἐφέντη, τὰ ἔφερα· ἦλθεν ἓνας χωρο-
φύλακας καὶ θέλησε νά τὰ πάρῃ (παρατηρῶν τριγύρω του).
Μπά! ποῦ εἶναι ὁ ἀφέντης μου ;

ΠΑΡΑΣΚ. Τί ;

ΚΩΣΤ. Ὁ ἀφέντης ποῦ εἶναι ; (εἰς τὸ οὐρ, τις.)

ΠΑΡΑΣΚ. Μὲ ξεκούφανες ... ἐβγῆκεν ἔξω.

ΚΩΣΤ. Ἔτσι ντέ.

ΠΑΡΑΣΚ. Καλά· ἔλα νὰ στρώσωμε τώρα, καθὼς μᾶς εἶπεν ὁ ἀφέντης (στρώνουν).

ΚΩΣΤ. Ἀπὸ τοῦ θὰ πάγω ἐγώ ;

ΠΑΡΑΣΚ. Ἐπ' ἐκεῖ.

ΚΩΣΤ. Πάγαινε καὶ σύ.

ΠΑΡΑΣΚ. Κάμε τώρα ἐκαῖνο 'ποῦ σοῦ λέγω.

ΚΩΣΤ. Νὰ καὶ 'γώ (ρίπτει μὲ ὀρμὴν τὴν ταῦλα).

ΠΑΡΑΣΚ. Ἔτσι τὸ στρώνω μοναχὴ μου (τὸ στρώνει).

ΚΩΣΤ. Καὶ ἐγὼ, καθὼς τὸ λέγει ὁ ἀφέντης, στρώνω τὸν τάπη.

ΠΑΡΑΣΚ. Καὶ 'γὼ βάζω τὸ τραπέζι (θέτει τὴν τράπεζαν).

ΚΩΣΤ. Καὶ 'γὼ ταῖς καθήκλαις. Μόνον ἓνα πρᾶγμα ἔχουμεν ἀκόμη, ἐσὺ τὸ μποξὰ καὶ ἐγὼ τὸ σεντοῦκι, καὶ τὰ πᾶμε μέσα.

ΠΑΡ. Καλό. (ἐγείρουσα ὑπὸ τὴν ἀμασχάλην της τὸ δέμα τὸ ὑπάγει μέσα.)

ΚΩΣΤ. (ὠθεῖ τὸ κιβώτιον, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸ σύρῃ, πίπτει κάτω· καὶ πάλιν τὸ ὠθεῖ, καὶ πάλιν πίπτει φωνάζων) Παρασκευή !

ΠΑΡ. Τί ;

ΚΩΣΤ. Νὰ μὲ βοηθήσῃς.

ΠΑΡ. Εἰς τί πρᾶγμα νὰ σὲ βοηθήσω ;

ΚΩΣΤ. Νὰ πάγωμεν τὸ σεπέτι μέσα· φαίνεται νὰ ἦναι γινμάτο παράδες.

ΠΑΡ. Καῦμένε, τόσο πρᾶγμα νὰ μὴ 'μπορῆς.

ΚΩΣΤ. Νὰ σὲ ἰδῶ σένα (ἐγείρουν αὐτὸ)· βάστα, βάστα, θὰ μοῦ πέσῃ· μοῦ κόπηκαν τὰ χέρια.

ΠΑΡ. Ἄφησέ το νὰ τὸ πάγω μόνη μου (ὠθεῖ τὸ κιβώτιον καὶ τὸ ὑπάγει μέσα).

ΚΩΣΤ. (μόνος) Μοῦ κοπήκανε τὰ χέρια μου· βάρος καὶ κακό !

φαίνεται νὰ ἦναι παράδες γιομάτο· Ἐκείνη πάλιν ἡ θεόκουρη,
νὰ τὸ πάγη μόνη της μέσα ! μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω.

ΛΟΥΙΖ. (ἐλθὼν ἀποτείνεται πρὸς τὸν Κωστῆν) Τί κάμνεις
αὐτοῦ ;

ΚΩΣΤ. Τί κάμνω ; βλέπω τὰ χέρια μου ποῦ φαγώθηκαν
ἀπ' τὴν σεντοῦκα.

ΛΟΥΙΖ. Ἐφερεις τὰ ὄπλα ;

ΚΩΣΤ. Ἀκούς ἐκεῖ . . . καὶ δὲν ἰξεύρεις· ἓνας χωροφύλα-
κας μὲ κυνήγησεν ὡς ἐδῶ νὰ μοῦ τὰ πάρη, μὰ ἴω καθὼς τὸ
κόφτω λάσπη, μὲ ἓνα ἀνασασμὸν ἔφθασα, καὶ κλειστέγκα ἐδῶ
μέσα, καὶ ἔτσι τὴν ἐγλύτωσα.

ΛΟΥΙΖ. Γιάσου, παλικαράκι μου· πήγαινε, διότι θέλω νὰ
σκεφθῶ.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει).

ΛΟΥΙΖ. (μόνος) Ἄ! τέλος πάντων ἰτελείωσαν τὰ βάσανά μου
ὅπου εἶχα εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Ἐκεῖ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἤμην
ἠναγκασμένος νὰ πληαίνω εἰς τὰς δέκα καὶ νὰ κλειώμαι μέσα.
Τί δυστυχία ! ἀλλὰ τώρα ἐτελείωσα τὰ πάντα, μάλιστα ἀφοῦ
ἴπῃρα καὶ τὴν ἀδειαν νὰ φέρω καὶ ὄπλα (σκέπτεται ὀλίγον).
Τώρα οἱ ταλαίπωροι ἐκεῖνοι τί νὰ κάμνουν ἄρά γε εἰς τὰς φυ-
λακάς ; καὶ ἐγὼ . . . τοῖς ὑπεσχέθην νὰ τοὺς βοηθήσω μέχρι
τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός μου. . . Ἄλλὰ, τί λέγω ;
τί ἤμπορῶ νὰ κάμω ; ἐξόριστος . . . μακρὰν τῆς πατρίδος
μου . . . τῶν συγγενῶν μου, καὶ τῆς δυνάμεώς μου . . .
(καθ' ἑαυτὸν). Ἄς ἐξέλθω ὀλίγον ν' ἀγοράσω πυρίτιδα καὶ
σφαίρας (ἐτοιμάζεται). (Μεγαλοφώνως) εἶμαι ἐξόριστος, καὶ
δὲν ἤμπορῶ νὰ τοὺς βοηθήσω κατ' οὐδέν (φεύγει).

ΚΩΣΤ. (μόνος) Ἀφέντη ! αφέντη ! ἓνας ἄνθρωπος ἔφερε αὐτὸ
τὸ γραμματάκι. Βαῖ, βαῖ ! (παρατηρῶν τριγύρω του) ποῦ εἶναι
ὁ αφέντης μου ; ἐπῆγεν ἔξω, φαίνεται. Ἄς τὸ ἀφῆκο εἰς τὸ
τραπέζι, καὶ σὰν ἔλθῃ, ἄς τὸ πάρῃ (φεύγει καὶ μετ' ὀλίγον
ἔρχεται ὁ Λουίζης).

ΛΟΥΙΖ. Τώρα ἄς υπάγω ὀλίγον εἰς τὸ κυνήγι, διὰ νὰ διασκεδάσω (κενώνω τὴν πυρίτιδα καὶ τὰ σφαιρίδια, καὶ στρέφει πρὸς τὴν τράπεζαν). Ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο ; μία ἐπιστολὴ μὲ τρεῖς μαύρας σφραγίδας· τί τρέχει πάλιν ! Κωστῆ ! (ἔρχεται ὁ Κωστῆς).

ΚΩΣΤ. Ὅρισε, ἀφέντη.

ΛΟΥΙΖ. Τίς ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ;

ΚΩΣΤ. Τὴν ἔφερον ἓνας μὲ τὰ μεγάλα μουστάκια, καὶ μὲ ἓνα γένειον μεγάλο σὰν μυῖγα, κοντὸς, παχύς, καὶ μοῦ εἶπε πῶς τὴν ἔστειλὲν ὁ . . . τὸ ξέχασα· μὰ τὸ θυμοῦμαι, ὁ Βούλχιος, μὲ εἶπε, θαρρῶ.

ΛΟΥΙΖ. Καλὰ, πήγαινε.

ΚΩΣΤ. Μὴ θέλεις ἄλλο τίποτε ;

ΛΟΥΙΖ. Ὅχι, πήγαινε.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς, ἀλλὰ μοῦ δίδεις τὴν ἄδειαν νὰ υπάγω νὰ ἀνταμῶσω τὸν ἀδελφόν μου ;

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε καὶ ἔλα ὀπίσω γρήγορα.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει, καὶ ὁ Λουίζης ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν, ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτὸν, ἔπειτα μεγαλοφώνως.)

« Ἀνεψιέ μου, ἐνέργησον ὅ,τι εἶναι δυνατόν, διότι κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω, καὶ ἐπομένως ἢ θὰ διαμοιράσω τὴν περιουσίαν μου εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἢ θὰ δημευθῆ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Λάβε παρὰ τοῦ φίλου σου Δαγοβέρτου ἑκατὸν χιλιάδας δραχμὰς διὰ νὰ οἰκονομηθῆς. Τὸ κόμμα σου μετ' ὀλίγον θέλει κριθῆ, καὶ δὲν ἔχει κάμμιαν ἐλπίδα διὰ νὰ σωθῆ, διότι τέσσαρες τῶν ἐχθρῶν σου ἔλαβον μέρος ὡς δικασταί. Κάμε ὅπως ἠμπορέσης διὰ τὴν ἐπ' ἀνόδόν σου.

» Ταῦτα καὶ μένω ἡ θεία σου Κ. Ρουστάνου.

» Παρίσιον, 1808. »

Ὡ δυστυχία μου σήμερον ! τί θὰ κάμω ! εἰς τίνα θὰ ὁμιλήσω . . . ! Ταύτην τὴν ἐσπέραν θὰ προσκαλέσω τοὺς φίλους μου νὰ σκερθῶμεν. . . . Κωστῆ ! (ἔρχεται ὁ Κωστῆς).

ΚΩΣΤ. Παρών.

ΛΟΥΙΖ. Έτοιμάσε τὰ ὄπλα διὰ τὸ κυνήγι.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει καὶ ἐπανέρχεται ὠπλισμένος): λάβε, ἀφέντη (δίδει τὸ ὄπλον καὶ τὰς θήκας, αὐτὸς δὲ λαμβάνει ζεῦγος πιστολίων καὶ σπάθην· φεύγουν).

ΠΑΡΑΣΚ. (μόνη) Ποῦ εἶναι ; . . Κωστῆ . . . μπά, καὶ ὁ ἀφέντης δὲν εἶναι ἐδῶ· κατάλαβα, τώρα δὲν εἶναι ἐδῶ, διότι ἐπῆγαν ἴστο κυνήγι, καὶ διότι λείπουν τὰ ὄπλα. Αὐτὸς ἀκόμη δὲν ἦλθε καὶ μετὰ τὸ κυνήγι ἀρχισε· καὶ τοῦτο καλὸ εἶναι· θὰ τρῶμε καὶ πουλάκια, ἀλλὰ τί ἀφίνω τὴν δουλειὰ καὶ δὲν πηγαίνω νὰ ἀγναντέψω γιὰ κάμμια δραχμοῦλα ; (σκαλίζει ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον) μπά, κανένα κρίμα. "Α, νὰ, ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα . . . ὄχ, ὄχ, τί χαρὰ, τί καλὸς ποῦ εἶναι ὁ ἀφέντης (ἀκούεται κρότος ποδῶν.) τώρα μετὰ πιάσανε (ἀφίνει αὐτὰ καὶ φεύγει· καὶ ἔρχονται ὁ Λουϊζης καὶ ὁ Κωστῆς).

ΛΟΥΙΖ. Διάβολε ! . . .

ΚΩΣΤ. Συγχώρησέ με, ἀφέντη, παρντόν, παριντόν (ὁ Λουϊζης ἐπακουμβᾷ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Κωστῆ, ὅστις κρατεῖ τὰ ὄπλα τοῦ κυρίου του· πηγαίνουν ὡς μέθυσοι, ὁ Κωστῆς θέτει τὸν Λουϊζην εἰς τὴν κλίνην, κρεμᾷ τὰ ὄπλα του καὶ λέγει καθ' ἑαυτὸν) νὰ πάρη ὁ διάβολος τὸ κεφάλι του· τώρα θὰ με διώξη.

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε εἰς τὸν ἱατρόν μου, καὶ εἰπέ του νὰ ἔλθῃ ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα· τὸν παρακαλῶ πολὺ· καὶ ἂν δὲν τὸν εὔρης, πήγαινε εἰς ἄλλον, ὅποιον θέλεις.

ΚΩΣΤ. Καὶ ποῖος, ἀφέντη, εἶναι ὁ ἱατρός σου ;

ΛΟΥΙΖ. Ὁ κύριος Κάρολος Ροβέρτος.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (βήχει καὶ φεύγει).

ΛΟΥΙΖ. (μόνος). Τί ἄνθρωπος ἀστεῖος ποῦ εἶναι αὐτός. Τώρα τί θὰ κάμω ἐγὼ πληγωμένος ; καὶ μετὰ γράφουν διὰ τὴν ἐπάνοδόν μου νὰ φροντίσω. Τί νὰ κάμω ; εἰς ποῖον νὰ προστρέξω, νὰ τὸν ὀμιλήσω ; Ἐτυχε καὶ μετὰ ἐπλήγωσεν ἐλαφρῶς, καὶ ἐλ-

πίζω νὰ ιαῶω μετ' ὀλίγον ἐντελῶς. Παρασκευή! (φθάνει ἡ Παρασκευή).

ΠΑΡΑΣΚ. Τί θέλεις; ἀφέντη.

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε εἰς τὴν θύραν νὰ περιμένῃς, ὅταν ἔλθῃ ὁ ἰατρός νὰ μὲ ξυπνήσῃς.

ΠΑΡΑΣΚ. Τί;

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε νὰ βλέπῃς, ὅταν ἔλθῃ ὁ ἰατρός νὰ μὲ ξυπνήσῃς.

ΠΑΡΑΣΚ. Ποῖον;

ΛΟΥΙΖ. ἑμέ.

ΠΑΡΑΣΚ. Τί;

ΛΟΥΙΖ. Ἄχ, θεόκουρη, σὺ μὲ τρέλανες.

ΠΑΡΑΣΚ. Ἔ;

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε μέσα.

ΠΑΡΑΣΚ. Ποῖος;

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε μέσα, σὲ λέγω, διότι θέλω νὰ κοιμηθῶ (φωνάζων).

ΠΑΡΑΣΚ. Καλὸ μὲ ξεκούφανες, ἐγὼ κουφή δὲν εἶμαι.

ΛΟΥΙΖ. Ὅχι κουφή, κάτι χειρότερον.

ΠΑΡΑΣΚ. Μὲ φωνάζεις πάλιν;

ΛΟΥΙΖ. Ὅχι, ὄχι, θεόκουρη, πήγαινε μέσα.

ΠΑΡΑΣΚ. Πάλιν θὰ 'στὸ ξαναειπῶ, κουφή δὲν θέλω νὰ μὲ λέγῃς. (φεύγει).

ΛΟΥΙΖ. (μόνος) Αὐτὴ πλέον τὸ παράκαμεν ὁ ἕνας τρελὸς, ἡ ἄλλη κουφή . . . ἂν ἀκόμη δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐξακολουθῶσι τοιοιτοτρόπως, τοὺς διώχνω καὶ ξεμπεροδεύω (κοιμάται). (ὁ Κωστῆς ἐλθὼν ἐμβαίνει ὑπὸ τὸν κράββατον τοῦ κυρίου του καὶ τὸν ἀνασηκόνει).

ΛΟΥΙΖ. (Τρομαγμένος) Τί εἶναι ἐδῶ καὶ σηκώνεται τὸ κρεβάτι μου! (κοιμάται.)

ΚΩΣΤ. (Τὸ ἀνασηκόνει πάλιν φωνάζων) Ἀφέντη! ἀκόμη δὲν ἐξύπνησες;

ΛΟΥΙΖ. Ἐδῶ εἶσαι ; ζῶον, ξεκουμβίσου ἔξω· τί τρόπος εἶναι αὐτός ; δὲν ἠξεύρεις νὰ με ξεπνήσης με τρόπον, ἀλλὰ πάντοτε θὰ με τρομάζης ; ἔβγα ἔξω, γρήγορα.

ΚΩΣΤ. (ἐξερχόμενος). Ἴδου· ποῦ ἔγῃκα.

ΛΟΥΙΖ. Ποῖον ἱατρὸν εὔρες ;

ΚΩΣΤ. Ποίους ἱατροὺς, εἰπὲ καλλίτερον, καὶ ὄχι ἱατρὸν.

ΛΟΥΙΖ. Διὰ τί ;

ΚΩΣΤ. Διότι ἀπήντησα τοὺς ἱατροὺς Γρεβεκοῦρ, Τεγρώνην, Ρεϊμόνδον καὶ τὸν κ. κ. Κάρολον, καὶ ὄλους τοὺς ἐκάλεσα.

ΛΟΥΙΖ. Καὶ ὄλους τοὺς ἐκάλεσες ; ἐγὼ σὲ εἶπα ἓνα μόνον, κουτὸ πρᾶγμα· ἦλθε τοῦλάχιστον κανεῖς ;

ΚΩΣΤ. Ἦλθεν ὁ κύρ Κάρολος.

ΛΟΥΙΖ. Καὶ τὸν ἀφήκες ἔξω ;

ΚΩΣΤ. Εὐθύς τὸν ἀφίνω μέσα, ἂν θέλῃς (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΛΟΥΙΖΗΣ, ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΟΛΟΣ.

ΚΑΡ. Προσκυνῶ τὸν κύριον Λουίζην.

ΛΟΥΙΖ. Προσκυνῶ τὸν ἐξοχώτατον.

ΚΩΣΤ. Ἀφέντη, με θέλεις ἄλλο τίποτε ; εἰπὲ πρὶν φύγω, καὶ μὴ με βασανίζεις, διότι με βασανίζει καὶ ἡ πεῖνα· ἔχω νὰ ἐτοιμάσω καὶ τραπέζι.

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε, πήγαινε, ἀνόητε, νὰ φάγῃς. Τί λογοδιάρροια !

ΚΩΣΤ. Μάλιστα διάρροια τῶν λόγων. (φεύγει).

ΚΑΡ. Καὶ τῷ ὄντι φαίνεται ὅτι πολὺ βασανίζεσθε με τοῦτον τὸν ἀνόητον (ἐβγάζων τὸ χειρόκτιον).

ΛΟΥΙΖ. ὦ, πολὺ, πολὺ, ἐξοχώτατε, καὶ ἔχω σκοπὸν, εἰάν εἰσακολουθῇ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τοιοῦτοτρόπως, τὸν διώχνω καὶ τελιόνει.

ΚΑΡ. Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ κάμετε καλά· ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ μεῖς ἔκαμεν ἀπερίγραπτα πράγματα, καὶ ὀλίγον νὰ τὸ βάλω εἰς τὴν φυλακὴν.

ΛΟΥΙΖ. Τί λέγεις; τί σὲ ἔκαμε; λέγε νὰ ἀκούσω.

ΚΑΡ. Ἴδου ἐγὼ ἐκοιμώμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅτε ἐξυπνήσας ἐνόησα ὅτι κάποιος τραβᾷ τὸν πόδα μου· σπκόνομαι μεῖς βίαν, ἀλλὰ τί νὰ ἰδῶ; . . . τὸν κύρ Κωστῆν. Ἀνόητε, τίς εἶσαι; τί θέλεις; πῶς ἦλθες; λέγε. Καὶ εὐθύς πᾶνω τὸ πιστόλιον, τὸ ὅποῖον εἶχα ὑπεράνω τῆς κλίνης μου. Στάσου, γάσου, δὲν τὰ θέλω τὰ πιστόλια, ἀλλ' ἀκουσε ὅσα εἶπες, ἔχουμε μεγάλο ἴσα μετὰ τὸ κεφάλι τοῦ βωδιῦ νόημα· διότι πρῶτον ἀνόητος λίγο δὲν εἶμαι· δεύτερον τὸ ποῖος εἶμαι· εἶμαι ὁ γιὸς τῆς μάνας μου καὶ τοῦ πατέρα μου· καὶ μετὰ λέγουν Ἰσμαῖλ, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀφέντης μου θέλει, Κωστῆ, Κωστῆ· τρίτον τὸ τί θέλω, θέλω νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι σὲ θέλει ὁ ἀφέντης μου νὰ ἔλθῃς. Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀφέντης σου; εἶναι . . . (συλλογίζεται τάχα) . . . ἂ, τὸ ἐνθυμοῦμαι, μὰ τὸ ξέχασα· ὁ Λουῖζας, μοῦ φαίνεται. Κατάλαβα λοιπὸν ὅτι εἴσθε ὑμεῖς. Καὶ τί με θέλει ὁ ἀφέντης σου; Καὶ ἐγὼ τοῦτο δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσαι φίλος μου, σοῦ τὸ λέγω· χωρὶς νὰ θέλω τὸν ἐλάβωσα. Καὶ πῶς τὸν ἐλάβωσες; Μὴν ἐξετάζεις τώρα· ἔλα ἐστὸ σπῆτί μου τὸ περιβόητο. Πήγαίνε, τοῦ λέγω, καὶ ἔτσι ἔφυγε καὶ ἐγλύτωσα, ἀλλ' ἐπέρασεν ὦρα ἀρκετὴ μετὰ αὐτὰς τὰς ματαιολογίας· τοῦ ἐλαβώθητε; παρακαλῶ.

ΛΟΥΙΖ. Εἰς τὸν μηρὸν, ἐξοχώτατε.

ΚΑΡ. Ἐμπορῶ νά . . .;

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα, ἐξοχώτατε (λύει τὸ μανδύλιον).

ΚΑΡ. (Παρατηρεῖ.) ὦ, Κύριε Λουίζη, αὐτὸ εἶναι τρομερὸν πρᾶγμα (ἀποθεῖ τὸν πόδα.) Ἡ πληγὴ ἔχει . . . τρίχα . . . καὶ χαρτί, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν θὰ σᾶς προβάλλω τρία τινά, καὶ ἂς μὴ σᾶς κακοφανῇ.

ΛΟΥΙΖ. Ὅποια τινά; ἰατρὲ μου.

ΚΑΡ. Ἐκλέξατε λοιπόν ἓν ἐκ τῶν τριῶν. Δέχεσθε νὰ σᾶς κοπῆ ὁ ποῦς;

ΛΟΓΙΖ. Ὅχι.

ΚΑΡ. Νὰ καῖ;

ΛΟΓΙΖ. Ὅχι.

ΚΑΡ. Λοιπὸν τὸ τρίτον, νὰ ἐξαγάγωμεν δηλαδὴ τὴν τρίχα καὶ τὸ χαρτί, ἀλλὰ θὰ ἔχετε μυρίους φόβους.

ΛΟΓΙΖ. Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐγὼ λέγω νὰ μὴ ἐνεργῆσωμεν κανέν ἐκ τῶν τριῶν.

ΚΑΡ. Μίαν ἀπόφασιν, κύριε Λουίζη, κάμετε.

ΛΟΓΙΖ. Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἡ ἀπόφασις εἶναι εὐκολος, ἀλλ' ἡ προᾶξις δύσκολος· ἔπειτα ἔχω μεγάλην ἀνάγκην τοῦ ποδός μου.

ΚΑΡ. Οὐδεμίαν λοιπόν;

ΛΟΓΙΖ. Μὰ, ἐξοχώτατε, τί λέγετε διὰ τόσον μικρὰν πληγὴν;

ΚΑΡ. Σὺ ὄφου, καὶ ἐμὲ δὲν μὲ μέλει.

ΛΟΓΙΖ. Μὰ, ἐξοχώτατε. . .

ΚΑΡ. Δὲν μὲ μέλει, κάμε ὅπως θέλεις· τοῦτο μόνον σοὶ λέγω ἀκόμη, ὅτι μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὰς 4 ὥρας ἄς ἦναι δύο ἢ τρεῖς ἰατροὶ, διὰ νὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ συμφωνήσωσι μὲ ἐμέ. Προσκυνῶ. (φεύγει καὶ ἀκολούθως ἔρχεται ὁ Κωστής)

ΚΩΣΤ. Ἀφέντη! ἀφέντη! (τρέχων καὶ τρέμων) ἤλθεν ὁ ἰατρός· ποῦ μοῦ ταῖς ἔβρεξε ζεσταῖς.

ΛΟΓΙΖ. Στάσου, στάσου. Τί τρέχεις; ποῖος σ' ἔβρεξε μὲ ζεστό νερό;

ΚΩΣΤ. Ὅχι, ὄχι, ἀφέντη μου· δὲν μὲ ἔβρεξε μὲ ζεστό νερό, ἀλλὰ μοῦ ἐξύλισε τὴν ῥάχην.

ΛΟΓΙΖ. Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός; (γελῶν)

ΚΩΣΤ. Γελάς, ἀφέντη μου; γελάς ὅταν μὲ ξυλίζουν; ὁ κύρ κύρ Γρεβέκουρ εἶν' αὐτός.

ΛΟΓΙΖ. Καὶ δὲν εἶχες χεῖρας καὶ καρδιά;

ΚΩΣΤ. Ναι και χέργεις και καρδιά, τὰ εἶχα και τὰ δύο, μὰ πῶς σου φαίνεται νὰ βλέπης νὰ σου κατεβάξουν γροθοκοπήματα, μπαστουναῖς; ἔχεις καρδιάν τότε, ἢ ζαρώνεις και ταῖς τρώγεις;

ΛΟΥΙΖ. Μὲ ζάλισες· τὸ κατάλαβες; Πήγαινε εἰπὲ εἰς τὸν κύριον Γρεβέκουρ νὰ ὀρίση μέσα, και δεῖξου γενναῖος.

ΚΩΣΤ. Καλὸ, ἀφέντη, νὰ ἴδῃς τώρα καρδιά μὲ φορά 'ποῦ θὰ κάμω. Ξεύρεις, ἀφέντη, τί θὰ κάμω; θὰ εἰπῶ ἐνὸς ἱατροῦ, ὅτι τοῦ δίδω τρία ταλλαράκια, ἂν ἤμπορῇ νὰ μοῦ κάμῃ, ὥσε τὸ στῆθός μου νὰ γείνη δυνατὸ 'σάν μάρμαρο, ἢ καρδιά μου σάν τοῦ λεονταρίου και τὸ πεταί μου 'σάν τοῦ σκύλλου, και τότε μὲ βλέπεις.

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε, ἀνόητε, και εἰπὲ τοῦ κυρίου Γρεβέκουρ νὰ ὀρίση.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει).

ΛΟΥΙΖΗΣ (μόνος) Τώρα τί νὰ λέγουν οἱ ἀνθρώποι ὅσοι ἔρχονται; ἢ ἐγὼ πῶς εἶμαι κοῦφος, ἢ ... και ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί νὰ ὑποθῶσω.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΟΥΪΖΗΣ ΚΑΙ ΓΡΕΒΕΚΟΥΡ.

ΓΡΕΒ. Προσκυνῶ τὸν κύριον Λουΐζην. (Θυμωμένος)

ΛΟΥΙΖ. Διὰ τί θυμωμένος, ἱατρὲ μου; ... Προσκυνῶ.

ΓΡΕΒ. Βεβαίως, ἀφοῦ ἔχετε ἓνα ὑπηρετήν, ὁ ὁποῖος ὁσάκις τὸν στέλλεις διὰ νὰ φωνάξῃ κανένα, τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὰ ἐνδύματα μέσα εἰς τὸν δρόμον, και βάζει τὸν πόδα του διὰ νὰ πῆσῃ ὁ ἄλλος.

ΛΟΥΙΖ. Τί λέγεις; λέγε νὰ ἀκούσω, τί σὲ ἔκαμε;

ΓΡΕΒ. Ὁχι, ἀδελφὲ, ἀφισέ με.

ΛΟΥΙΖ. Λέγε, σᾶς παρακαλῶ κάμετέ μοι τὴν χάριν.

ΓΡΕΒ. Ἦμην εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Σανδομίγγου, ὅτε ἀκούω νὰ μὲ λέγουν· Κύριε! Κύριε! τὸ μανδύλι σας ἔπεσε. Στρέφω καὶ βλέπω τὸν κύριον Κωστῆν. Ποῦ εἶναι τὸ μανδύλι μου; τὸν ἐρωτῶ. Εἰς τὴν τσέπην σου. Καὶ τῷ ὄντι ἦτο εἰς τὴν τσέπην μου. Καὶ τοῦτο μόνον νομίζεις ὅτι εἶναι; Μὲ λέγει. Σὲ θέλει ὁ ἀφέντης νὰ τὸν ἰατρεύσης. Πήγαινε, τοῦ λέγω, καὶ ἔρχομαι. Ὁχι, μὲ λέγει, νὰ υπάγωμεν μαζῆ. Πήγαινε, ἀνόητε, καὶ ἐσήκωσα τὴν βάρβδον μου. Τότε βλέπεις τὸν κύριον καὶ τὸ στρώνει στα τέσσαρα. Ἐφθασα σχεδὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅταν ἐσκόνταψα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πάρω καὶ ἐγὼ δέκα τούμπαις· στρέφω καὶ βλέπων πάλιν τὸν ἀνόητον τοῦτον, τὸν ἀρχίζω μὲ γρονθοκοπήματα καὶ μπαστουιχῆς, ἕως οὗ μ' ἔφυγε, καὶ ἐνόμισα ὅτι μὲ ἐγέλασε, καὶ εἶχον σκοπὸν νὰ μὴν ἔλθω, ὅταν ἤῤα τὸν ἐξοχώτατον ἰατρὸν Κάρολον Ῥοβέρτον καὶ ἐπληροφορήθην παρ' αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ λοιπὸν ἐπληγώθητε εἰς τὸν μηρόν;

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα, θέλετε νά...

ΓΡΕΒ. Ἀρκεῖ, καθὼς μοὶ τὸ παρέστησεν ὁ κύριος Κάρολος Ῥοβέρτος.

ΛΟΥΙΖ. Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω;

ΓΡΕΒ. Πρέπει νὰ κάμετε μίαν ἀπόφασιν ἐκ τῶν τριῶν...

ΛΟΥΙΖ. Ἀφοῦ λοιπὸν ὅλοι ἐπιμένετε, ἐπιμένω καὶ ἐγὼ, διηλαδὴ νὰ μὴ ἐνεργηθῆ μηδέν.

ΓΡΕΒ. Προσκυνῶ (ἀναχωρεῖ).

ΛΟΥΙΖ. Παρακαλῶ, παρακαλῶ, ἰατρέ μου.

ΓΡΕΒ. Τί ὀρίζετε;

ΛΟΥΙΖ. Τοῦλάχιστον νὰ ἐπιστρέψητε τὴν τετάρτην τῆς μεσημβρίας.

ΓΡΕΒ. Τοῦτο . . . μολαταῦτα ἔρχομαι. Προσκυνῶ (φεύγει, καὶ ἔρχεται ὁ Κωστῆς).

ΚΩΣΤ. Ἀφέντη! ἀφέντη! . . . ἀφέντη!

ΛΟΥΙΖ. Τί θέλεις; μ' ἐζάλισες.

ΚΩΣΤ. Δὲν φταίγω ἐγώ.

- ΛΟΙΖΙ. Τί θέλεις ; λέγε λοιπόν.
- ΚΩΣΤ. Μάλιστα.
- ΛΟΙΖΙ. Λέγε λοιπόν... ἀνόητε... φύγε ἀπ' ἐδῶ.
- ΚΩΣΤ. Τελείωσες ;
- ΛΟΙΖΙ. Γκρεμίσου, κούτσουρα, μπουῶφε.
- ΚΩΣΤ. Αἶ.. λοιπόν τώρα ν' ἀρχίσω καὶ 'γώ ; Ἦλθεν ἕνας.
- ΛΟΙΖΙ. (πραϋνόμενος) Ποῖος ἕνας ; (καθ' ἑαυτὸν) ἴσως εἶναι ὁ Δαγοθεῖτος.
- ΚΩΣΤ. Ἔνας κύριος.
- ΛΟΙΖΙ. Ποῖος λοιπόν εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος ;
- ΚΩΣΤ. Ἔνας κύριος μὲ μύτην, μὲ στόμα, μὲ ἀφτίχ, καὶ τὰ ἄλλα, δηλ. μὲ καπέλο φυράγκικο, μὲ μάτια, μὲ χέρια, μὲ φρύδια, μὲ...
- ΛΟΙΖΙ. Γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ μὲ ζάλισες.
- ΚΩΣΤ. Σᾶς ζητεῖ.
- ΛΟΙΖΙ. Εἰπέ του νὰ ἔλθῃ.
- ΚΩΣΤ. Εὐθύς, ἀλλὰ σοῦ λέγω πάλιν ὅτι εἶναι ὁ...
- ΛΟΙΖΙ. Ποῖος ὁ.
- ΚΩΣΤ. Ὁ... ὁ...
- ΛΟΙΖΙ. Στὸ διάβολο νὰ πᾶς καὶ πάρα πέρα.
- ΚΩΣΤ. Ὁ ἐξοχώτατος εἶναι.
- ΛΟΙΖΙ. Ποῖος πάλιν ἐξοχώτατος εἶναι ;
- ΚΩΣΤ. Εἶναι ὁ κύριος ἐξοχώτατος.
- ΛΟΙΖΙ. (ἀρπάζων βιβλίον) Γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ.
- ΚΩΣΤ. (φεύγει)
- ΛΟΙΖΙΣΗ (μόνος). Μὰ αὐτὸς ὁ διάβολος μὲ ζάλισε καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω πλέον ὕστερον τοῦ δίδω τὰ παπούτσια στὸ χέρι καὶ ξεμπερδεύω.
- ΚΩΣΤ. Ἀφέντη! ἀφέντη! εἶναι ὁ κύριος Τεγρώνης (ταπεινῶν τὴν φωνὴν) μὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ πάγῃ καλὰ ἡ δουλειά σας, διότι ὁ ἕνας τοῖχος τὸν σπρώχνει καὶ ὁ ἄλλος τὸν δέχεται.

ΛΟΥΙΖ. Ποῖος σέ εἶπε νά φέρης τοιοῦτον ἰατρόν ;

ΚΩΣΤ. Ἡ εὐγενία σου.

ΛΟΥΙΖ. Γκρεμίσου, ἀνόητε, 'πού ἔχεις τὴν ἀναίδειαν νά λέγῃς ὅτι ἐγὼ σέ εἶπα. Ἄς ὑποφέρωμεν καὶ τοῦτο· εἶπε τοῦ κυρίου νά ὀρίσῃ (μὲ θυμόν).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΤΕΓΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΛΟΥΪΖΗΣ.

ΤΕΓΡ. (Περιφέρεται ἐντὸς τῆς αἰθούσης μὴ βλέπων τὸν Λουΐζην)

ΛΟΥΙΖ. Ἐδῶ, ἐδῶ, ἰατρέμου, ἐδῶ.

ΤΕΓΡ. Τὸ περισσότερον αἱ σχέσεις τῶν ἰδεῶν.

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα, πολὺ καλὰ, καθήσατε.

ΤΕΓΡ. . . . Πολλάκις συγχίζονται.

ΛΟΥΙΖ. Καλὰ ἔλεγεν ὁ Κωστῆς· (μεγαλοφώνως) Κύριε ἰατρὲ Τεγρώνη, παρακαλῶ, ἔλθετε ἐδῶ.

ΤΕΓΡ. (βλέπων τὸν Λουΐζην) Ἄ !.. κύριε Λουΐζη, μὲ συγχωρεῖτε· ἐγὼ περιέμενον τὸν Κωστῆν, διὰ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν θάλαμόν σας.

ΛΟΥΙΖ. Ὅχι, ὄχι· ἐδῶ καθήσατε.

ΤΕΓΡ. ὦ ! εὐχαριστῶ. (κάθεται)

ΛΟΥΙΖ. Καθὼς κάθησθε, νὰ μὴ πέσητε.

ΤΕΓΡ. Μὴν φοβῆσθε (κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος καὶ ἀποκοιμώμενος)

ΛΟΥΙΖ. Καὶ τώρα ; ... ἰδοὺ ἰατρός, ἰδοὺ μάλαμα. Καὶ καθὼς λέγουν, μὲ μάθησις καὶ πρόκοψις· νὰ ἰδῶμεν ἕως ποῦ θὰ προχωρήσει καὶ τοῦτο.

ΤΕΓΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΛΟΥΪΖΗΣ (συγχρόνως).

ΤΕΓΡ. (ἐγειρόμενος καὶ φωνάζων) Ἄ! ἐκεῖνον, νά τος, νά τος· πιᾶστέ τον... ἔτσι καλά τώρα πῦρ φόκο. Τί στέκεσθε; φονεύσατέ τον, ὄχι μὲ τὰς μαχαίρας, ὄχι... Σταθῆτε (χαμηλότερα) ἄς ὑπάγω νά τὸν σώσω. (μεγαλοφωνῶν) Σταθῆτε... τὸν ἐφονεύσατε... ζῶα.. Ποῖος σᾶς εἶπε; τοῦλάχιστον μὴν ἀφίνετε τὴν κεφαλὴν του πίσω ἴστην μάχην. (κτυπᾷ, ἐνῶ περιπατεῖ, εἰς τὴν θύραν τὸ πρόσωπόν του) ὦ διάβολε! ποῦ εἶμαι; (βλέπων γύρω του)

ΛΟΥΙΖ. Τί πράγματα εἶναι αὐτὰ πάλιν; ἄς ἰδῶμεν ποῖον κατατρέχει, ποῦ νομίζει ὅτι εἶναι... Ποῖον προστάζει νά φονεύσουν, καὶ ἔπειτα τὸν ἀφίνει! Διάβολε! αὐτὸς ἢ ὄνειροπολεῖ, ἢ ἐτροβλάθηκεν... (ἐξακολουθεῖ) ἐξοχώτατε, θὰ κτυπήσετε τὴν κεφαλὴν σας εἰς τὴν θύραν... Καλὰ νά πάθετε· σᾶς φωνάζω, δὲν ἀκούετε... Τί; εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰσθε.

ΤΕΓΡ. Καὶ ποῖος εἰσθε σεῖς;

ΛΟΥΙΖ. Εἶμαι ὁ κύριος Λουΐζης· δὲν μὲ γνωρίζετε;

ΤΕΓΡ. Ποτέ, κύριε, δὲν ἤκουσα τὸ τοιοῦτον ὄνομα, διότι τὸ καθ' αὐτὸ εἶναι Ἑβραϊκὸς Δούξ.

ΛΟΥΙΖ. Τί λέγεις;

ΤΕΓΡ. Μάλιστα... εἰσθε Γάλλος... ἐξόριστος παρὰ τοῦ Ναπολέοντος, καθὼς καὶ ὁ Ἰάουλ Λουδοβίκος, ἢ Ἰάουλων.

ΛΟΥΙΖ. Εἰσθε κατάσκοπος, κύριε;

ΤΕΓΡ. Οὐχί.

ΛΟΥΙΖ. Ἀλλά;...

ΤΕΓΡ. Ἀλλὰ ἰατρός.

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν;

ΤΕΓΡ. Λοιπὸν;

ΛΟΥΙΖ. Ἐπισκέφθητέ με. (θυμάνων)

ΤΕΓΡ. Σᾶς ἐπισκέφθην.

ΛΟΥΙΖ. Τί ἔχω;

ΤΕΓΡ. Ἀκόμη δὲν σᾶς ἐκύταξα.

ΛΟΥΙΖ. Κυτάξετέ με λοιπόν.

ΤΕΡΡ. Μὴν θυμώνετε, κύριε· σᾶς κυτάζω.

ΛΟΥΙΖ. . . . Τί ἔχω λοιπόν ;

ΤΕΡΡ. Ἄγνοῶ.

ΛΟΥΙΖ. Δι᾽ ἔβουλε ! (καθ' ἑαυτὸν)

ΤΕΡΡ. Μὴν θυμώνετε, ἀλλὰ μετὰ μεσημβρίαν ἐλπίζω νὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Δαγοδέρτος, καὶ τότε ἐπανέρχομαι καὶ ἐγώ, κύριε Ἐρρίκος . . . ἔχομεν κᾶτι σπουδαιότερον.

ΛΟΥΙΖ. Καλὰ λοιπόν, κύριε Τεργρώνιε, ἀλλὰ σᾶς παρακκαλῶ νὰ μὴ μὲ ὀνομάζετε μὲ τὸ ὄνομα Ἐρρίκος, καὶ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὰς 4 διὰ νὰ συσχεφθῆτε μετὰ τῶν ἄλλων . . . καὶ . . .

ΤΕΡΡ. Μάλιστα, μάλιστα. Προσκυνῶ (φεύγει).

ΛΟΥΙΖ. (μόνος) Τί περίεργον πρᾶγμα καὶ αὐτός ; Τὸν λέγω νὰ μὲ ἰδῆ καὶ ἐπισκεφθῆ, αὐτὸς μὲ βλέπει μέσ' ἑστὰ μάτι. Ἐστὸ δι᾽ ἔβουλο τοιοῦτοι ἰατροὶ καὶ πάρα πέρα ἀκόμη. Ἐκεῖνος εἶναι κατάσκοπος, καὶ μὲ λέγει ἰατρός. Καλὰ, θὰ ἰδῶμεν φαίνεται τὸ κάμνει διὰ νὰ μάθῃ καὶ ἄλλα . . . Ἄλλὰ μετὰ μεσημβρίαν τοῦ σκορπιζῶ τὰ μυελὰ καὶ τελειώνει.

ΚΩΣΤ. Ἀφέντη ! ἀφέντη ! . . ἀφέντη ! ὁ κύρ κύρ Ῥεϊμόνδος.

ΛΟΥΙΖ. Καὶ δὲν τοῦ λέγεις νὰ ὀρίση, ἀνόητε ; Ἄκόμη ἐδῶ στέκεις ;

ΚΩΣΤ. Εὐθύς, ἀφέντη μου, ἀλλὰ . . . δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ αὐτὸς εἶναι προκομμένος ἄνθρωπος· ἐπέρασεν οὐλαὶ ταῖς φυλλάδαίς τοῦ κόσμου.

ΛΟΥΙΖ. Καλὰ, ἀνόητε . . . εἶπέ τον . . . ἐξοχώτατε, ὀρίστε μέσα, καὶ νὰ συγχωρῆτε τὸν ἀφέντη μου διὰ τὴν ἀνοησίαν μου. Μὰ ΜΟΥ νὰ εἰπῆς.

ΚΩΣΤ. Διὰ τὴν ἀνοησίαν σου νὰ εἰπῶ ;

ΛΟΥΙΖ. Ὅχι, ἀνόητε . . . (καθ' ἑαυτὸν) θὰ γίνω καὶ διδάσκαλος (μεγαλοφώνως) λέγε ὅτι θὰ σὲ εἶπω . . . τὸ ἀκούς ;

ΚΩΣΤ. Τ' ἀκούω.

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν λέγε . . . κύριε Ῥεϊμόνδε . . .

ΚΩΣΤ. Λοιπὸν λέγε, κύριε Ρεϊμόνδε.

ΛΟΥΙΖ. Ἄνόητε !.. ὀρίστε μέσα.

ΚΩΣΤ. Ἄνόητε, ὀρίστε μέσα.

ΛΟΥΙΖ. Μπούφε. . . καὶ νὰ συγχωρῆτε τὸν ἀφέντη μου διὰ τὴν ἀνοησίαν μου.

ΚΩΣΤ. Μπούφε, καὶ νὰ συγχωρᾶς. . . πῶς τὸ εἶπες, τὸ ἄλλο;

ΛΟΥΙΖ. Διὰ τὴν ἀνοησίαν μου.

ΚΩΣΤ. Διὰ τὴν ἀνοησίαν σου ;

ΛΟΥΙΖ. Καλὰ· πῆγαινε.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει).

ΛΟΥΙΖ. (μόνος) Αὐτὸς ὁ ἀνόητος θὰ εἰπῆ τώρα ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, καὶ μοι φαίνεται ὅτι θὰ τὸν ξυλίτη (εἰσέρχεται ὁ Κωστής).

ΚΩΣΤ. Καὶ ἦλθα πάλιν νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι κατ' εὐτυχίαν μου δὲν μ' ἐξύλισε. Μὰ τί πράγμα εἶναι κ' αὐτὸς πάλιν ; νά τος, νά τος.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΚΩΣΤ. Κύριε ἀφέντη μου, σᾶς συσταίνω τὸν κύριον ἰατρὸν Ρεϊμόνδον φίλον μου.

ΡΕΪΜ. Ἄνόητε ! (ἐγείρων κατὰ τοῦ Κωστή τὴν ράβδον του) σοῦ σπᾶζω τὸ κρανίον σου. Ἄπο ποῦ μὲ ἔχεις φίλον ; . . λέγε.

ΚΩΣΤ. Στάσου, στάσου· μὴ με ξυλίζης· πές μου, σ' ἄρεσαν κ' ἐσένα τὰ κράνα;

ΡΕΪΜ. Ἴδου πῶς μ' ἄρέσουν (κτυπᾷ τὸν Κωστήν).

ΚΩΣΤ. Βοήθεια . . . βοήθεια (φεύγει).

ΡΕΪΜ. Κύριε Λουίζη, μοι φαίνεται ὅτι θέλω ἔχει συγγνώμην παρ' ὑμῶν, διότι μετεχειρίσθην εἰς τὴν οἰκίαν σας τοιου-

τοτρόπως τὸν ὑπηρέτην . . . ἀλλ' ὅταν . . . φέρεται τοιοῦτο-
τρόπως (κάθηται).

ΛΟΥΙΖ. Κύριε Ρεϊμόνδε, ἐπράξτετε ὅ, τι τοῦ ἔπρεπε.

ΡΕΪΜ. Καλῶς ἔχει, ἄς ἡσυχάσωμεν, πρῶτον, διότι ἄλλως
δὲν μ' ἔρχεται καλά.

ΛΟΥΙΖ. Τῷ ὄντι ἐθυμώσατε πολὺ (ἐπικρατεῖ ὀλίγη σιωπή).

ΚΩΣΤ. (Ἐμβάλλων τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν θύραν). Βέβαια
νὰ ἡσυχάσης· μὴ θέλῃς νὰ σοῦ στρώσωμε καὶ τὸ κρεββατάκι
σου. Στάσου ἄλλο δά· πολλὴν βίαν ἔχεις.

ΛΟΥΙΖ. Πήγαινε, ἀνόητε, μὴν ὀμιλῆς πλέον (καὶ πάλιν
σιωπή).

ΡΕΪΜ. Ἄρκεῖ, κύριε Λουίζη. Τί ἔχετε, παρακαλῶ ;

ΛΟΥΙΖ. Ἐλαβώθην, ἰατρέ μου.

ΡΕΪΜ. Καὶ πῶς, παρακαλῶ, κύριε Λουίζη.

ΛΟΥΙΖ. Ἄχ, ἰατρέ μου, περὶ τὴν πρῶταν ἠθέλησα νὰ ὑπά-
γω εἰς τὸ κυνῆγι, διὰ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον τὴν λύπην μου·
ἅμα λοιπὸν ἐμακρύνθημεν ἀπὸ τὴν πόλιν, εἰς ἓνα χαμόκλαδον
ἦτο μία πέρδικα· λέγω τοῦ δούλου μου νὰ τραβιχθῆ, καὶ
αὐτὸς πηγαίνει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅπου ἦτο δάσος καὶ πυ-
ροβολεῖ ἐμὲ ὅταν νὰ ἔμουν πουλίον, καὶ μὲ λαβώνει εἰς τὸν
μηρόν· καὶ ἠθέλησα νὰ τοῦ παίξω καὶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ παιγνίδι,
ἀλλ' ἡ σφαῖρα ἐκτύπησε δένδρον ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ αὐτόν· τέ-
λος τὸν φωνάζω νὰ ἔλθῃ, διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν, δὲν θέλει·
ἠρχόμεν μόνος μου, ἀλλ' ἀπέκαμα· ἀφοῦ δὲ μετὰ πολλὰ βιά-
σκηνα, εἶδε πλέον ὅτι δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὸν πειράξω, ἦλθε
πλησίον μου, καὶ ἐπακουμβῶν ἐπ' αὐτοῦ ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν
μου, ἀλλὰ, νομίζω, αὐτὸ τὸ παιγνίδι θὰ τελειώσῃ, ἀφοῦ γίνω
καλά. Οἱ ἄλλοι ἰατροὶ διῆσχυρίζονται νὰ κόψουν ἢ νὰ κάψουν
ἢ μὲ ἰατρικὰ νὰ μὲ θεραπεύσουν, καὶ τὸ ὁποῖον θέλει κατα-
τήσει πολυχρόνιον (λύων τὸ μανδύλιον)· ἐγὼ δὲ διῆσχυρίζο-
μαι πάλιν ὅτι ἡ πληγὴ εἶναι ἐλαφρὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ
κάνεν ἐκ τῶν τριῶν.

ΡΕΪΜ. (παρατηρῶν) Ἄ, ἄ (γελᾷ)! Τί πράγματα εἶναι αὐτά; ἡ βολή μόλις διεπέρασε τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ αὕτη μετ' ὀλίγον ἰατρύεται μόνη τῆς μὲ ὀλίγον ξαντὸν, ἀλλ' εἰπέτε μοι, σᾶς ἐνοχλεῖ διόλου; (σκαλιζει τὴν τσέπην του)

ΛΟΥΙΖ. Οὐδαμῶς.

ΡΕΪΜ. Τότε φέρετέ μοι, παρακαλῶ, χαρτί καὶ καλαμάρι, διὰ νὰ κάμω μίαν ρετσέταν, ἐπειδὴ ἐλησμόνησα τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

ΛΟΥΙΖ. Κωστῆ! (ἔρχεται ὁ Κωστῆς).

ΚΩΣΤ. Ἐἴ, ἀφέντη, τί ξελαρυγκώνεσαι; τί με θέλεις;

ΛΟΥΙΖ. Φέρε τὰ ἀναγκαῖα διὰ ρετσέταν.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει, καὶ ἐπανάρχεται φέρων κάλυμμα καὶ ῥάβδον). Ὅριστε, ἀφέντη.

ΛΟΥΙΖ. Τί εἶναι αὐτά;

ΚΩΣΤ. Τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ρετσέταν.

ΛΟΥΙΖ. Καὶ τί, θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἀγοράσω;

ΚΩΣΤ. Ἄμ' τί δά;

ΛΟΥΙΖ. Στέπεις λοιπὸν, κύριε Ρεῖμόνδε, ὅτι ἔχω δίκαιον νὰ θυμῶνω, ἀφοῦ τοῦ λέγω τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ρετσέταν καὶ μὲ φέρει κάλυμμα καὶ ῥάβδον, καὶ δὲν ἔξούρει νὰ φέρῃ καὶ . . . (ἐν τῷ μεταξὺ φεύγει ὁ Κωστῆς). Ποῦ εἶναι; πάλιν ἔφυγεν ὀρίστε, ἄν νὰ ἔκαμε τώρα πλέον τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἔφυγε. Κωστῆ! . . .

ΚΩΣΤ. Ὅριστε, ἀφέντη (φωνάζων).

ΛΟΥΙΖ. Ἀναθεματισμένε, φέρε χαρτί καὶ καλαμάρι.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει, καὶ ἐπιστρέφει φέρων χαρτίον).

ΛΟΥΙΖ. ὦ τὸν ἀναθεματισμένον! Μὲ μόνον χαρτίον θὰ κάμῃ τὴν ρετσέταν;

ΚΩΣΤ. Ἄ. . . θέλει καὶ καλαμάρι; . . . κάμνει, ἀφέντη, νὰ δώσω τὸ ἴδιόν μου;

ΛΟΥΙΖ. Δόσε το.

ΡΕΪΜ. (Τὸ λαμβάνει).

ΛΟΥΙΖ. Νὰ ἰδῶμεν ἕως ποῦ θὰ προχωρήσῃ αὐτὴ ἡ ἀναίδεια

ΚΩΣΤ. Θέλει καὶ ἀναίδεια διὰ τὴν βετσέταν; Τί λογῆς. εἶναι αὐτὴ ἡ ἀναίδεια; διὰ νὰ ἀγοράσω.

ΛΟΥΙΖ. Φέρε πτερὸν, καὶ νὰ ξεκουμισθῆς ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς, ἀλλὰ πῶς; τί πτερὸν; τῆς κόττας, ἢ τοῦ κόκορα;

ΛΟΥΙΖ. Κουτὸ πράγμα, γραφίδα, πένα, πῶς διέβολο τὴν λέγεις;

ΚΩΣΤ. Τώρα κατάλαβα, ἰδοὺ τὴν ἔχω εἰς τὸ ζουνάρι μου. πὰρ' τὴν, ἰατρέ. . . Μὲ θέλεις ἄλλο τίποτε, ἀφέντη; γιατί μ' ἔκοψες ἐπάνω στὸ φαγί, καὶ τώρα μάλιστα θὰ ἦναι κρυωμένον.

ΛΟΥΙΖ. Ξεκουμισοῦ, μποῦφε, ἀναθεματισμένο κούτσουρο, νὰ μὴ σὲ βλέπουν τὰ μάτια μου.

ΚΩΣΤ. Ἔχω μίαν ἀπορίαν νὰ σοῦ πῶ, ἀφέντη, καὶ ἔπειτα φεύγω.

ΛΟΥΙΖ. Φύγε, σὲ λέγω.

ΚΩΣΤ. Νὰ μὴν σὰς ἐρωτήσω;

ΛΟΥΙΖ. Φύγε ἀπὸ τὰ μάτια μου.

ΡΕΪΜ. Ἄς εἶπῃ, νὰ ἰδῶμεν τί ἀνοησίαν πάλιν θὰ εἶπῃ.

ΛΟΥΙΖ. Καλὰ, ὡς ἰδῶμεν καὶ τοῦτο διὰ χάριν σας.

ΚΩΣΤ. Ἄφοῦ μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν, σὰς λέγω καὶ ἐγώ (πρὸς τὸν Λουίζην) Ἄφέντη, πολλαῖς φοραῖς μοῦ εἶπες νὰ ξεκουμισθῶ.

ΡΕΪΜ. (Γελᾷ).

ΛΟΥΙΖ. Τώρα στάσου (ἀρπάζων ἐν βιβλίον ἀπὸ τὴν τράπεζαν, τὸ ρίπτει κατὰ τοῦ Κωστῆ). Ἰδοῦ. . .

ΚΩΣΤ. Ἄ! βοήθεια! μὲ σκότωσε! βοήθεια! . . . (φεύγει, ὁ δὲ ἰατρὸς γράφει)

ΡΕΪΜ. Ἰδοῦ λοιπόν, κύριε Λουίζη (τὴν δίδει).

ΛΟΥΙΖ. (Τὴν λαμβάνει καὶ ἀναγκινώσκει καθ' ἑαυτὸν, ἔπειτα

τὴν ἀφίνει ἐπὶ τῆς τραπέζης.) Τί εἶναι αὐτὴ, ἰατρός μου; Μὲ γράφετε νὰ τρώγω δύο ψητὰ ἀρνάκια τὴν ἡμέραν, δύο ἄρτους, τρεῖς ὀκάδαις κρασί, μίαν ὀκᾶν φροῦτα, καὶ νὰ κοιμῶμαι ὅσον θέλω.

ΡΕΪΜ. Δηλαδή, κύριε Λουίζη, αὐτὴ ἡ ῥετσέτα σᾶς ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχετε κἀνένα φόβον· καὶ εἰς τὴν πληγὴν κάθε πρωΐαν νὰ θέτετε ὀλίγον ζαντό· αὐτὴ θέλει ἰαθῆ μόνη της. Ἄντιέ.

ΛΟΥΙΖ. Παρακαλῶ, παρακαλῶ, ἰατρός μου.

ΡΕΪΜ. Τί ὀρίζετε;

ΛΟΥΙΖ. Παρακαλῶ εἰς τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίαν νὰ ἐλθθε, διὰ νὰ συσκεφθῆτε μετὰ τῶν ἄλλων.

ΡΕΪΜ. Μὰ τοῦτο εἶναι περιττόν, καὶ μάλιστα φόβος ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει· μόνον τοῦτο ἄς ἦναι πρὸς χάριν τῶν ἄλλων ἰατρῶν, τοὺς ὁποίους ἐπροσκαλέσατε καὶ εἰς τοὺς ὁποίους θέλω ἀποδείξει ὅτι ἔκαμον μέγιστον λάθος. Ἄντιέ.

ΛΟΥΙΖ. Ἄντιέ.

ΛΟΥΙΖ. (Μόνος) Ἰδοὺ ἰατρός, ἰδοὺ· ὄχι ὁ ἕνας κακὴ πληγὴ, ὁ ἄλλος βαρεῖα, ὁ ἄλλος μὲ κυτᾶζει εἰς τὰ μάτια, καὶ... (τάκ, τάκ ἀκούεται εἰς τὴν θύραν.) Ἄντρέ.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΛΟΥΙΖΗΣ ΚΑΙ ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ.

ΔΑΓ. Φίλτατε Λουίζη, πῶς ἔχεις; τί κάμνεις; ποῦ ἔσουν ἀπὸ τὴν πρωΐαν (ἐναγκαλίζονται).

ΛΟΥΙΖ. Δὲν βλέπεις πῶς κείτομαι; (ὑποφέρω.)

ΔΑΓ. Τί ἔχεις;

ΛΟΥΙΖ. Ἐπληγώθην.

ΔΑΓ. Ποῦ;

ΛΟΥΙΖ. Εἰς τὸν μηρόν.

ΔΑΓ. Ποῖος σὲ ἐπλήγωσεν ;

ΛΟΓΙΖ. Ὁ δοῦλός μου.

ΔΑΓ. Πῶς ;

ΛΟΓΙΖ. Ἄφῃσον τώρα τὰς ἀνακρίσεις· ἤξεύρεις ὅτι δὲν μ' ἀρέσουν, ἀλλ' εἰπέ μοι, ἔστειλας μίαν . . . ἐπιστολήν.

ΔΑΓ. Μάλιστα, καὶ ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς, ἦλθα διὰ νὰ μάθω, διὰ νὰ ἤξεύρω τί τρέχει· ἔπειτα ἔλαβα καὶ βαλάντιον πλήρες χρημάτων, καὶ ἡ θεία σου μ' ἔγραφε νὰ σοὶ τὰ ἐγχειρίσω. (ἐξέρχεται καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται.) Λάβε, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ μετρήσωμεν, διότι μοὶ φαίνεται ὅτι λείπουν ἀρκετά. Τί ἀστόχαστος ὅπου εἶμαι ! Τὰ ἀφῆκα μόνον τῶν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. (θέτει αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

ΛΟΓΙΖ. Καὶ τῶ ὄντι εἶχον ἀνάγκην τούτων. Ἀλλὰ μὲ γράφει ἡ θεία μου ὅτι κινδυνεύει· δὲν εἶναι ἀληθές ;

ΔΑΓ. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα χαίρει ἄκραν ὑγείαν, καὶ τὸ ἔκαμε νὰ σὲ φοβήσῃ καὶ νὰ σὲ κάμῃ νὰ ὑπάγῃς μετεμφισμένος· ἐξ αὐτῆς κρέμαται ἡ ἐπάνοδός σου καὶ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων μας.

ΛΟΓΙΖ. Νὰ σὲ εἰπῶ . . . Τί ἔγεινε τόσας ἡμέρας ὁ Ῥαούλ ; . . . Δὲν τὸν εἶδα.

ΔΑΓ. Καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ, καὶ εἶμαι ὅλος ἀνησυχία, τρέχω ἀπάνω κάτω, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις· ἀλλὰ πρὸ . . . (καθ' ἑαυτὸν) ἄς μὴ τὸν λυπήσω.

ΛΟΓΙΖ. Πρὸ . . . λέγε, λοιπὸν τί ;

ΔΑΓ. Τίποτε.

ΛΟΓΙΖ. Μὰ δὲν γίνεται τίποτε . . . διὰ τί ἐσκυθρόπασες ; . . . σ' ἐξορκίζω εἰς τὴν φιλίαν μας, εἰπέ τί συνέβη εἰς τὸν Ῥαούλ.

ΔΑΓ. Ἀφοῦ θέλεις νὰ σὲ λυπήσω . . . μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ Ῥαούλ συλληφθεὶς πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔμελλε ταύτην τὴν ὥραν νὰ τουφεκισθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δὸν Πέτρου, ἀλλὰ τὴν πρῶϊαν εὔρον τὸν Ῥαούλ καὶ τοὺς δύο στρατιώτας φονευμένους, καὶ χωρὶς νὰ μάθῃ οὐδεὶς τί, τὸν ἔθαψαν ἀσήμεως. (τοὺς τελευ-

ταίους τούτους λόγους προφέρει τοσοῦτον διακεκομμένως καὶ με ἀδύνατον φωνήν, ὥστε μόλις ἀκούεται, εἶτα βυθίζει ἐντὸς τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του. Καὶ χωρὶς τὴν πρέπουσαν τιμὴν.

ΛΟΥΙΖ. (Ἐγείρεται καὶ λαμβάνει ὄπλον) Ἐχε ὑγείαν, Δαγοβέρτε. (σηκώνει τὸ ὄπλον)

ΔΑΓ. Τί σκοπεύεις ; τί κάμνεις αὐτοῦ ; (ἀρπάζει τὸ ὄπλον)

ΛΟΥΙΖ. Τί σκοπεύω ; ἰδοὺ ὥραία ἐρώτησις ! Ἄφοῦ ἤρχισαν νὰ μᾶς ἐννοοῦν, ἐχάθη ὁ εἰς . . . βεβαίως θὰ ἀνακαλυφθῶμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ τότε πρὶν μᾶς συλλάβουν, φονεύομαι μόνος μου . . Ἰδοὺ λοιπὸν τί σκοπεύω σκοπεύω νὰ . . . φονευθῶ . . . Ἄφησόν με.

ΔΑΓ. Ἄδύνατον.

ΛΟΥΙΖ. Ἄφησόν με . . . σὲ λέγω . . . θέλω νὰ φονευθῶ.

ΔΑΓ. Κύριε Δουξ, ἄφησε τὸ προσωπεῖόν σου κατὰ μέρος· παρατήρησον ὅτι εἶσαι εὐγενής, ὅτι ἔχεις θείαν καὶ μνηστήν σου.

ΛΟΥΙΖ. Ἄφησόν με, Δαγοβέρτε.

ΔΑΓ. Ἄδυνατώτατον δὲν λυπεῖσαι τοῦλάχιστον τὴν μνηστήν σου ;

ΛΟΥΙΖ. Κόμη ! μοῦ σπαράττεις τὴν καρδίαν.

ΔΑΓ. Ἡ καρδία σου δὲν σπαράττεται εἰμὴ ὑπὸ λεόντων.

ΛΟΥΙΖ. Ἐχεις δίκαιον, μετενόησα· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κηρύξω δημοσίᾳ τὸ ὄνομά μου· εἶμαι ὁ Δουξ Ἐρρίκος . . . οὐδεὶς θέλει δυνηθῆ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν χωρὶς τὴν ἄδειάν μου· θὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν βασιλέα με τὴν στολὴν μου, θὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ὁ Δουξ Ἐρρίκος, καὶ θὰ ζητήσω ἐπικουρίαν στρατιωτῶν Ἰσπανῶν διὰ φύλαξίν μου. Ζήτω ὁ Δουξ Ἐρρίκος ! Ζήτω !

ΔΑΓ. Δι' ὄνομα Θεοῦ· σιώπα, μὴ μᾶς ἀκούσῃς (τοῦ κλείει τὸ στόμα).

ΛΟΥΙΖ. (ἐκφεύγων τῶν χειρῶν τοῦ Δαγοβέρτου) Ὅχι, ὄχι . . . θὰ ζητήσω φρουρὰν στρατιωτῶν, καὶ τὸ δεῦτερον μέγαρον τῆς Μαδρίτης.

ΔΑΓ. Παραφρονεῖς, ἄθλιε· γνωρίζεις ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς Βίλ-
βαον, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς εὐρίσκεται εἰς Μαδρίτην, καὶ μόνον ὁ
ἐχθρὸς σου Τρεφχὰδ εὐρίσκεται ἐνταῦθα ;

ΛΟΥΙΖ. Ὅποιος καὶ ἀνεύρισκεται, εἶμαι ἀνώτερός του.

ΔΑΓ. Ἄλλ' εἶσαι ἐξόριστος . . . Κωστῆ ! (εἰσερχεται ὁ Κω-
στῆς)

ΚΩΣΤ. Ὅριστε.

ΔΑΓ. Λάβε τὰ ὄπλα ταῦτα καὶ τοῦτο· κλειδώσον αὐτὰ καὶ
ἐπίστρεψόν μοι τὴν κλεῖδα.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει καὶ ἐπιστρέφει φέρων τὴν κλεῖδα)
λάβε τὴν.

ΔΑΓ. (Τὴν λαμβάνει.)

ΛΟΥΙΖ. Φέρε με νὰ φάγω.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (ἐτοιμάζει καὶ φέρει τράπεζαν, καθέκλας,
ὑδωρ, ἄρτον, μαχαίρας, τρυβλία, κ. τ. λ. καὶ λέγει) Ἄφέντη,
ἔτοιμα.

ΛΟΥΙΖ. Δαγοβέρτε (σηκώνεται καὶ κάθεται εἰς τὸ θρανεῖον)
κάμε μου τὴν χάριν νὰ συνδαιπνήσωμεν.

ΔΑΓ. Τοιαύτην ὥραν ;

ΛΟΥΙΖ. Τί μὲ τοῦτο ;

ΔΑΓ. Τρίτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν εἶναι.

ΛΟΥΙΖ. Ἐγὼ ὁμως ἀκόμη δὲν ἔφαγα, καὶ μολονότι δὲν ἔχω
ὄρεξιν.

ΚΩΣΤ. Παρασκευὴ ! (φθάνει ἡ Παρασκευὴ)

ΠΑΡ. Μὲ φώναξε κανένας ;

ΛΟΥΙΖ. Ναί, φέρε τὸ φαγητόν.

ΚΩΣΤ. (εἰς τὸ οὖς τῆς) Τὸ φαγητόν να φέρης.

ΠΑΡ. Ἐ ! μὲ ξεκούφανες, ποῖο φαγητόν ;

ΚΩΣΤ. Τὸ φαγητόν ποῦ ἐφύλαξες διὰ τὸν ἀφέντη.

ΠΑΡ. Τί ;

ΚΩΣΤ. Νὰ φᾶς ἕνα ψητὸ γατί· νὰ τὸ τί. (εἰς τὸ οὖς της)
Τὸ φαγί.

ΠΑΡ. 'Αμ' ... δὲν τὸ φάγαμεν

ΚΩΣΤ. *Ὀλον ;

ΠΑΡ. 'Αμ' ὄλον βέβαια.

ΚΩΣΤ. Καὶ ἐκεῖνο 'ποῦ σὲ ἔδωκα νὰ φυλάξης ;

ΠΑΡ. Τὸ ἔφαγα.

ΚΩΣΤ. καὶ τώρα, θεόκουφη, τί θὰ φάγη ὁ ἀφέντης ;

ΠΑΡ. Μὲ ξεκούφανες, ἄς φάγη ὅ,τι θέλει· νὰ, ἔχει ψωμί
καὶ νερό.

ΛΟΥΙΖ. *Ὡ ἀναίδεια εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν ! (ρίπτων τὸ
τρουβλίον) ὦ ἀναίδεια ! Φεύγετε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου, κρη-
μισθῆτε ἀπ' ἐμπρός μου, ζῶα τετράποδα (περιπατεῖ κατὰ
μῆκος· ἔπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Δαγοβέρτον) Μὲ συγχω-
ρεῖς, φίλε· βλέπεις πόσα ὑποφέρω· δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω,
ἔχω ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν σου· εἰπέ μοι τί νὰ κάμω ;

ΔΑΓ. Τώρα ἔχεις ἀνάγκην ἀναπαύσεως, καὶ ἔπειτα θέλομεν
περιπατήσει ὀλίγον εἰς τὸν ἀνθῶνά μου.

ΛΟΥΙΖ. Τὸ αἰσθάνομαι, ἀλλὰ σὺ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ποῦ
θέλεις ὑπάγει ;

ΔΑΓ. *Ἐδῶ θέλω μείνει.

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν σὲ παρακαλῶ (ξαπλονόμενος) νὰ μ' ἐξυ-
πνήσῃς εἰς τὰς τέσσαρας παρὰ τέταρτον, καὶ νὰ προστάξῃς
τούτους τοὺς ἀναιδεῖς νὰ θέσωσι τρεῖς ἢ τέσσαρας καθέκλας,
μῖαν τράπεζαν, καὶ ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν μῖαν καθέκλαν,
καὶ νὰ καθίσῃ αὐτὸς μόνος εἰς μῖαν γωνίαν.

ΔΑΓ. Μὴν φοβῆσαι, ἀναπαύσου.

(Ὁ Λουίζης κοιμᾶται).

ΔΑΓ. Κωστῆ ! (φθάνει ὁ Κωστῆς).

ΚΩΣΤ. *Ὅρίστε.

ΔΑΓ. Σῆκωσον τὴν τράπεζαν καὶ ἔλα νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΚΩΣΤ. (εὐθύς σηκώνει τὴν τράπεζαν καὶ ἐπιστρέφει). Ἴδού ἐγώ, τί μὲ θέλεις;

ΔΑΓ. Νὰ φέρῃς τρεῖς ἢ τέσσαρας καθέκλας καὶ μίαν τράπεζαν,

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φέρει τὰ ρηθέντα).

ΔΑΓ. Στῆσον ἐδῶ τὴν τράπεζαν.

ΚΩΣΤ. (ἐκτελεῖ τὰς διαταγὰς.)

ΔΑΓ. Καὶ μίαν καθέκλαν ἐπάνω;

ΚΩΣΤ. Στάσου· ποῖος θ' ἀνέβη ἐπάνω;

ΔΑΓ. Θέσε, σὲ λέγω, καὶ σιγὰ σιγὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ.

ΚΩΣΤ. Ὑπακούω. (τὴν θέτει)

ΔΑΓ. Θέσε (τὸν διακόπτει ὁ Κωστῆς).

ΚΩΣΤ. Καὶ ἄλλην; παναγία μου! καὶ ποῖος θὰ τολμήσῃ ἔπειτα ν' ἀνέβῃ;

ΔΑΓ. Σιωπή· δὲν σὲ εἶπα καὶ ἄλλην· ἐδῶ θέσε μίαν, καὶ εἰς τὸ ἀπέναντι δύο. Κατάλαβες;

ΚΩΣΤ. Μάλιστα... ἀλλὰ τὸν ἀφέντη;

ΔΑΓ. Ἄφῃσέ τον ἀκόμῃ εἶναι (βλέπων τὸ ἑρολόγιόν του) καὶ εἴκοσι.

ΚΩΣΤ. Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου, ἀλλὰ ὁ ἀφέντης τί ἔχει σήμερα;

ΔΑΓ. Δὲν ἐνδιαφέρει εἰς σὲ διόλου, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐρωτᾷς.

ΚΩΣΤ. Καλὰ. Μὰ πάντα καθέννας ἔχει τὸ ἐλάττωμά του, καθὼς ἐγὼ τὴν περιέργειαν.

ΔΑΓ. Μὴ σε μέλει, σὲ λέγω.

ΚΩΣΤ. Ἐγὼ δὲν τρώω μέλι, διότι μὲ χαλνάζει τοὺς ὀδόντας μου.

ΔΑΓ. Ἐλα, ἀνόητε!

ΚΩΣΤ. Ἐδῶ εἶμαι· τί μ' ἔκραξες;

ΔΑΓ. Φύγε ἀπ' ἐδῶ.

ΚΩΣΤ. Ἐ λοιπόν, τὸ κλωτσοσκοῦφι θὰ παίζωμεν; τί μὲ φω-

νάξεις τώρα, και ἔπειτα με διώχνεις... Τώρα κύταξε μή
ἦρθεν ἡ ὥρα...

ΔΑΓ. Τί εἶσαι τόσο βιαστικός; ἄς κλείσωμεν τὰς θύρας ἕως
οὐ ἔλθῃ ἡ ὥρα. (κλείουν τὰς θύρας και πίπτει ἡ σκηνή)

Τέλος τῆς Α΄. Πράξεως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΠΡΑΞΙΣ Β.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ, ΚΩΣΤΗΣ ΚΑΙ ΛΟΥΙΖΗΣ (κοιμώμενος).

ΚΩΣΤ. Τώρα τί ώρα εἶναι ;

ΔΑΓ. Καλὰ λέγεις, θὰ εἶναι (βλέπει τὸ ὀρολόγιον) παρὰ δύο.

ΚΩΣΤ. Νὰ τὸν ἐξυπνήσω ;

ΔΑΓ. Βεβαίως.

ΚΩΣΤ. Ἀφέντη! (φωναίων)

ΛΟΥΙΖ. (ἐξυπνῶν) Τίς εἶναι ;

ΚΩΣΤ. Δὲν μὲ γνωρίζεις ; ξύπνα εἶναι παρὰ ἓνα.

ΛΟΥΙΖ. (ξύων τὴν κεφαλὴν) Τὰ ἐτοιμάσατε ὅλα ;

ΚΩΣΤ. Οὐλα οὐλα· δὲν τὰ γλέπεις ; ... Νὰ, κτυποῦν καὶ τὴν πόρτα· νὰ πάγω ν' ἀνοίξω ;

ΔΑΓ. Πήγαινε.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς. (φεύγει καὶ ἐπιστρέφει) Ἦλθεν ὁ κύριος Τεγρώνης καὶ λέγει ἂν ἦναι ὥρα νὰ ἔλθῃ.

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα ἄς ἔλθῃ.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΤΕΓΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ.

ΤΕΓΡ. Προσκυνῶ τὸν κύριον Λουίζην. ὦ! τὸ σιόρι Δαγοβέρτο! ἐδῶ εἶναι ; Τί κάμνεις ; εἶσαι καλὰ ;

ΔΑΓ. Καλά, ιατρέ μου.

ΛΟΥΙΖ. Προσκυνῶ, ιατρέ μου. (χαιρετῶνται)

ΤΕΡΡ. Ἀκόμη κάνεις δὲν ἦλθεν ὅλους, ὅλους τοὺς ἐπρόλαβα (κάθηται).

ΛΟΥΙΖ. Μάλισα, ιατρέ μου, ὅλους, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀργήσουν καὶ οἱ ἄλλοι.

ΤΕΡΡ. Πόσοι ;

ΛΟΥΙΖ. Ἄλλοι τρεῖς, ιατρέ μου.

ΤΕΡΡ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ιατρός. Ἄ, ἂ, ἀμτσού (φτερνίζεται) εἶμαι ἐξοχώτατος.

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα ἐξοχώτατος.

ΚΩΣΤ. (ἀπὸ τὴν θύραν) Ὁ κύριος Γρεβέκουρ ἦλθε νὰ ὀρίση ;

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα, μάλιστα, ἄς ὀρίση.

ΓΡΕΒΕΚΟΥΡ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΓΡΕΒ. Προσκυνῶ τοὺς κυρίους πῶς ἔχετε ;

ΔΑΓ. Καλά, ἐξοχώτατε. (ἐγείρεται) Καθίστατε. (προσφέρων θρανίον)

ΓΡΕΒ. ὦ ! εὐχαριστῶ. Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶμαι ὁ τελευταῖος ποῦ εἶναι ὁ κύριος Κάρολος ;

ΔΑΓ. Δὲν ἦλθεν ἀκόμη.

ΚΩΣΤ. Ἦλθαν καὶ οἱ ἄλλοι δύο. (ἀπὸ τὴν θύραν)

ΛΟΥΙΖ. Ἄς ὀρίσουν, καὶ σὺ ἔλα ἐδῶ, μήπως χρειασθῆς.

ΚΑΡ. Ὀρίσατε, κύριε Ρεῖμόνδε, ὀρίσατε. (ἔξωθεν)

ΡΕΪΜ. Ὁχι δὰ, ἡ εὐγενία σας.

ΚΑΡ. Ἐ, μὰ πάντοτε κοπλιμέντα ; ὀρίστε.

ΡΕΪΜ. Ἡ εὐγενία σας γεροντότερος, ὥστε πρέπει . . .

ΚΑΡ. Καὶ ἡ εὐγενία σας ἐνδοξότερος.

ΡΕΪΜ. Τώρα τὸ πετύχατε.

ΔΑΓ. (προχωρῶν εἰς τὴν θύραν) ὦ τοὺς κυρίους ! ὀρίσατε ὀρίσατε.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ΡΕΪΜΟΝΔΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΚΑΡ. Εὐχαριστῶ, κύριε Λαγαβέρτε, πῶς ἔχετε ;

ΛΑΓ. Καλά, ἐξοχώτατε ὀρίστε, κύριε Ρεϊμόνδε ;

ΡΕΪΜ. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ. (ὅλοι χαιρετῶνται καὶ κάθηνται)

ΚΑΡ. Κύριοι ἰατροί, ἂν ἔχετε ὑμεῖς καιρὸν, κάμνετε ὅπως θέλετε, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω, καὶ πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν.

ΓΡΕΒ. (ἐγειρόμενος) Λοιπὸν κύριοι ποῖος θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ προέδρου ; . . . Κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται ; . . . Ἄκρα σιγή ; καὶ εἰς τοῦτο μάλιστα ;

ΤΕΤΡ. Βαῖ, ἐγώ.

ΓΡΕΒ. Λάβετε λοιπὸν τὴν προεδρίαν σας.

ΤΕΤΡ. Ἐγώ ; ποῖος σας εἶπε.

ΓΡΕΒ. Ἡ εὐγενία σας.

ΤΕΤΡ. Ἐχετε λάθος.

ΡΕΪΜ. Ἀφήσατε, ἀφήσατε ἐγώ.

ΓΡΕΒ. Ὅριστε.

ΡΕΪΜ. (Ἀναβαίνει ἐπὶ τῆς καθέδρας) Παρακαλῶ, κύριοι, καθίστε τριγύρω μου (κάθηνται ὅλοι) . . . Κύριε Κάρολε, δὲν μοι λέγετε τί ἐκρίνατε ἀναγκαῖον διὰ τὸν ἀσθενῆ ;

ΚΑΡ. Ἐπρότεινα τρία τινὰ εἰς τὸν ἀσθενῆ, τὰ ὅποια γνωρίζετε ὑμεῖς, κύριοι, ἀλλὰ τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ κάψωμεν τὸν πόδα. Οὗτος ὅμως δὲν ἐξέλεξε κανέν.

ΡΕΪΜ. . . . Πολὺ καλὰ . . . ἡ εὐγενία σας, κύριε Γρεβέκουρ ;

ΓΡΕΒ. Μὰ νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ, θὰ συμφωνήσω μὲ τὸν κύριον Κάρολον.

ΡΕΪΜ. Καλὰ . . . Κύριε Τεγρόνιε, μήπως κοιμάσθε ;

ΓΡΕΒ. Κύριε Τεγρόνιε ! (φωνάζων)

ΚΑΡ. Κύριε ! ἂν θέλῃς νὰ ὑπνώττῃς, ἤμπορῆς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν οἶκόν σου.

ΓΡΕΒ. (κινῶν αὐτόν) Κύριε !

ΤΕΓΡ. Ποῖος ταραττει τὸν ὕπνον μου ;

ΡΕΪΜ. Βεβαίως σὲ ταραττουν, διότι κοιμᾶσθε εἰς ὄραν τοῦ δὲν πρέπει.

ΡΕΪΑ. Μὴ σᾶς μέλει, παρακαλῶ.

ΔΑΓ. Ὅριστε, τί μὲ μέλει ; Ἐδῶ γίνονται συζητήσεις, καὶ ἐκεῖνος νὰ κοιμᾶται ;

ΤΕΓΡ. Ἐ νὰ σοῦ εἰπῶ λοιπόν ; Κρύψον τὸ ψαλίδι εἰς τὴν θήκην του, διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ ἀπὸ τὸ πολὺ κόψιμον.

ΛΟΥΙΖ. Κύριε Τεγρώνιε, συλλογισθῆτε ὅτι εἶσθε εἰς συμ-βούλιον, καὶ ὅτι εἶσθε ἰατρός.

ΤΕΓΡ. Ποῖος εἶναι ἰατρός ;

ΡΕΪΜ. Ἡ ὑμετέρα κολοκυθολογιάτης.

ΤΕΓΡ. Κ' ἐγὼ πάλιν σὲ λέγω, ὅτι δὲν ἤξεύρεις τί ὀμιλεῖς.

ΡΕΪΜ Κύριε ! (μὲ θυμὸν) Θέλω νὰ μοι δώσῃς ἐξήγησιν τῶν λόγων σου.

ΤΕΓΡ. Διότι εἶμαι ἐξοχώτατος, καὶ ὄχι ἰατρός.

ΡΕΪΜ. Φθάνει πλέον τὸ ἐννόησα. (ὄλοι γελοῦν)

ΚΩΣΤ. Χὰ, χὰ, χὰ ἐξοχώτατος εἶναι χὰ, χὰ, χὰ. (κρα-τῶν τὴν γαστέραν του, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ βαστάσῃ τὸν γέ-λωτα), καὶ ὄχι ἰατρός.

ΤΕΓΡ. Ἀχρεῖτε, σοῦ σπάζω τὸ κεφάλι.

ΚΩΣΤ. Πῶς ὀνομάζεσαι, εἶπες ;

ΤΕΓΡ. (ἐγειρόμενος) Περπάντε !

ΚΩΣΤ. Περπάντε σὲ λέγουν ; . . Ποῦ κάθασθε ;

ΤΕΓΡ. (προχωρῶν ἐν βῆμα) Μασκαρᾶ !

ΚΩΣΤ. Ἄ ! εἰς τοῦ Μασκαρᾶ τὸ σπῆτι κάθασαι ;

ΔΑΓ. Κωστή ;

ΚΩΣΤ. Ὅρσε, τί μὲ θέλεις ;

ΔΑΓ. Τί ἔχεις ἐσὺ καὶ ἐμπερδεῖσαι μὲ τὸν Κύριον ;

ΚΩΣΤ. Μὲ λέγει ὅτι κάθεται εἰς τοῦ Μασκαρά τὸ σπῆτι,
καὶ ὅτι τὸν λέγουν Περιμπάντε.

ΛΟΪΖ. Φύγε ἀπ' ἐδῶ.

ΔΑΓ. Νὰ καθήσης πλησίον εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ προέδρου,
καὶ νὰ στηρίζῃς τὸ θρανίον του, μήπως πέση.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς (κάθεται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ προέδρου καὶ
σεῖει τὸ κάθισμα).

ΡΕΪΜ. Ἔ! θὰ μὲ ρίψῃς κάτω.

(Ὁ Κωστῆς ἐξακολουθεῖ νὰ σεῖη τὸ κάθισμα.)

ΡΕΪΜ. Δὲν ἀκούεις; τί κινεῖς τὸ σκαμνίον μου;

ΚΩΣΤ. Ἐγώ; νὰ ἰδέ με τώρα πῶς στέκομαι (ἵσταται ἀκί-
νητος).

ΚΑΡ. Ἐγὼ σὰς προσκυνῶ (φεύγει).

ΛΟΥΪΖ. Διὰ τί, κύριε Κάρολε, μᾶς φεύγετε; (ὁ Δαγοβέρτος
τὸν βαστά)

ΚΑΡ. Διότι τοιοῦτοτρόπως δὲν γίνεται συμβούλιον ὁ ἕνας
νὰ κοιμᾶται, καὶ ὁ ἄλλος νὰ ὀμιλῇ.

ΔΑΓ. Ἐχετε δίκαιον, καὶ θὰ τὰ διορθώσωμεν καθήστε, πα-
ρακαλῶ, διὰ χάριν μου.

ΚΑΡ. Ἴδου λοιπὸν, νὰ ἰδῶμεν (κάθεται) . . . Καὶ ὁ κύριος
Τεγρώνιος κοιμᾶται, καὶ εἶναι ἡ σειρά του νὰ ἀποκριθῇ.

ΔΑΓ. Ἐ κύριε Τεγρώνιε! (κινῶν αὐτὸν) μὴν κοιμᾶσθε.

ΤΕΓΡ. Καὶ ποῖος μὲ ἐμποδίζει;

ΔΑΓ. Δὲν σὰς ἐμποδίζει κανεὶς, ἀλλ' αὐτὸς ὁ τρόπος οὔτε
εὐγενοῦς ἀνθρώπου εἶναι, ὡς ὑμεῖς, οὔτε ἰατροῦ . . . καὶ τὸ τε-
λευταῖον, εἶναι ἡ σειρά σας νὰ ἀποκριθῆτε.

ΤΕΓΡ. Οὔτε ὑπόδικος, οὔτε κατάδικος εἶμαι διὰ νὰ ἀπο-
κριθῶ μὲ τὴν σειράν.

ΔΑΓ. Τοῦτο τὸ εἰξεύρω, ἀλλὰ σὰς λέγω νὰ ἀποκριθῆτε εἰς
τὴν ἐρώτησιν τοῦ προέδρου.

ΤΕΓΡ. Ποίου προέδρου;

ΔΑΓ. Τοῦ κυρίου Ρεϊμάνδου.

ΓΡΕΒ. Κύριε Δαγοβέρτε, νὰ σᾶς ὀμιλήσω.

ΔΑΓ. Εἰς τοὺς ὀρισμούς σας, κύριε Γρεβέκουρ (ἐγείρονται καὶ πορεύονται εἰς τὸ μέσον τῶν θεατῶν συνομιλοῦν ὀλίγον κρυφίως καὶ ἐπανέρχονται). Καλὰ θὰ τὰ διορθώσω. Κύριε Τεγρώνιε (κινῶν αὐτόν) . . . Δὲν ἐξυπνᾶτε ;

ΤΕΓΡ. Στέκομαι.

ΔΑΓ. Κύριε Τεγρώνιε, σᾶς λέγω, ἂν ἔχετε σκοπὸν νὰ ξανακοιμηθῆτε, θὰ κάμψτε καλὰ νὰ τραβιχηθῆτε ἀπὸ τὸ συμβούλιον . . . Τὸ παρακάμψετε.

ΤΕΓΡ. Καὶ τί πρὸς τοῦτο ;

ΔΑΓ. Ὁραία ἀπάντησις, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν.

ΤΕΓΡ. Λοιπὸν, κύριε Δαγοβέρτε, ἄς ἐξακολουθήσωμεν.

ΔΑΓ. Ἐγὼ λέγω καλλίτερον εἶναι νὰ ἀποκριθῆτε εἰς τὸν πρόεδρόν σας.

ΤΕΓΡ. Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πρόεδρος μας ;

ΔΑΓ. Δὲν τὸν βλέπετε ἐπάνω εἰς τὴν καθέδραν του ;

ΤΕΓΡ. Καὶ τί ἐπάγγελμα κάμνει ;

ΔΑΓ. Δὲν τὸν γνωρίζετε ;

ΤΕΓΡ. Μὲ φαίνεται ὄχι (οἱ κύριοι Κάρολος καὶ Γρεβέκουρ χαιρετῶσι καὶ ἀπέρχονται σιωπηλῶς).

ΔΑΓ. Εἶναι ὁ κύριος Ῥεϊμόνδος.

ΤΕΓΡ. Ἄ ! Εἶναι ὁ κύριος Ῥεϊμόνδος.

ΔΑΓ. Μάλιστα.

ΤΕΓΡ. Καὶ εἶναι πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Ἐμπορος ;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Διδάσκαλος ;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Φιλόσοφος ;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Ναυτικός ;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Νομικός;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Κτηματίας;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Καὶ δὲν θὰ τὸ εὖρω; ψάλτης;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Στρατιωτικός;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Βιβλιοπώλης;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Ἐφημεριδογράφος;

ΔΑΓ. Ὁχι.

ΤΕΓΡ. Φαρμακοποιός;

ΔΑΓ. Ὁχι, ἀλλ' ἐπλησίασες.

ΤΕΓΡ. Καὶ τί λοιπὸν εἶναι;

ΔΑΓ. Ἴατρός.

ΤΕΓΡ. Ἄ! ἱατρός; χαίρομαι.

ΡΕΪΜ. Εὐχαριστῶ . . . Ἄλλ' ἐγὼ λέγω ὅτι ἡμεῖς οἱ δύο δὲν . . . συμφωνοῦμεν ὅθεν καλὸν νὰ ἀποχωρισθῶμεν. Ἄντιῆ (φεύγει).

ΚΩΣΤ. (καθ' ἑαυτὸν) Μωρὲ κι' αὐτό! Ὁ ἀφέντης μου τί ἔκαμε τώρα συμβούλιο; διὰ μπάλο; Μοῦ κάθησε καὶ κειὸν ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ ἐκάθουνταν ὅσων κοῦκος.

ΔΑΓ. Ἡ εὐγενεία σας δὲν θ' ἀναχωρήσητε;

ΤΕΓΡ. Εὐχαριστῶ, μὲ διώχνετε; (νεύει νὰ διώξωσι τὸν Κωστῆν)

ΔΑΓ. Πήγαινε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

ΚΩΣΤ. Δὲν ἤξεύρω ποῦ κάθεται.

ΔΑΓ. Ἀνόητε, εἰς τὴν ἄλλην αἴθουσαν, κάμαραν, πῶς τὴν λέγεις;

ΚΩΣΤ. Τώρα ἐκατάλαβα καὶ τὴν λέγουν ἀντιθάλαμον; Ἐ-

γὼ ἐνόμιζα νὰ ᾔηαι ἄνθρωπος. Νὰ ἰδῆς, ἀφέντη, ποτὲ δὲν θὰ
τὸ ξεχάσω, ποτὲ ὄλο θὰ τὸ λέγω, διὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσω. . .
Ἄντιθάμαλο, ἀντιθάμαλο. (φεύγει)

ΛΟΥΪΖΗΣ, ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΤΕΓΡΩΝΙΟΣ.

ΛΟΥΪΖ. Κύριε Τεγρώνιε, εἰπέτε τί ἀγαπάτε.

ΤΕΓΡ. Εἴμεθα . . .

ΔΑΓ. Τί ;

ΤΕΓΡ. Εἴμεθα μόνοι ;

ΛΟΥΪΖ. Ἐκάμετε τόσον κατόρθωμα, καὶ ἐδιώξατε ὅλους,
καὶ λέγετε ἂν εἴμεθα μόνοι ! Ἐπειτα τόσον εἶναι σπουδαῖον ;

ΤΕΓΡ. Σπουδαιότατον.

ΔΑΓ. Τί τρέχει λοιπόν ;

■ ΤΕΓΡ. Νομίζω, Κύριοι, ὅτι γνωρίζετε καλῶς περὶ ἐνὸς
Τεγρώνου ἐκ Γαλλίας.

ΟΜΟΥ

ΛΟΥΪΖ. Μάλιστα.

| ΔΑΓ. Βεβαίως.

ΤΕΓΡ. Οὗτος λοιπόν, κύριοι, ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός
μου ἀφοῦ ἐφονεύθη, ἐγὼ καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφός μου ἤλθο-
μεν ἐνταῦθα καὶ ἐκαθήσαμεν ἑπτὰ, ἢ ὀκτὼ μῆνας ὁμοῦ. Μετὰ
ταῦτα ὁ ἀδελφός μου ἔλαθε θέσιν καὶ ἔνεκα τῆς θέσεώς του,
καὶ ἔνεκα τοῦ ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὸ ἄλλο κόμμα, ἐχωρίσθημεν.
Ἐγὼ δὲ, καθὼς καὶ πάντοτε, μετέρχομαι τὸν ἰατρὸν. Προχθὲς
βλέπω τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀφοῦ ἠσπάσθημεν
ἀλλήλους, τὸν ἐρώτησα τί θέλει, καὶ με εἶπεν ὅτι ἔχει νὰ
με εἶπῃ σπουδαῖόν τι δι' ἐμὲ, καὶ εὐχάριστον δι' αὐτόν. Τὸν
ἐρωτῶ, τί εἶναι αὐτό; Με λέγει· συνελάβομεν τὸν ἕνα ἐξόριστον
τοῦ Ναπολέοντος. Ποῖον ; τὸν ἐρωτῶ. Τὸν Ἰάουλ. Πῶς ; Ὁ
δοῦλος τοῦ κυρίου Ἐβρίκου ἢ Λουίζη ἤλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν
μου, καὶ με εἶπε νὰ τοῦ δώσω δῶρόν τι, διὰ νὰ με ἀνακαλύψῃ
τοὺς κατατρεχομένους ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος. Τότε ὁ ἀδελφός

μου τοῦ ἔδωσεν ὀλίγον τι χρηματικὸν κεφάλαιον τοῦ ἀπίστου, καὶ ἐμαρτύρησεν ὑμᾶς τε καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ῥάουλ. Ὁ δὲ ἀδελφός μου λαβὼν δέκα τῶν καλῶν στρατιωτῶν του περιουκλόνει τὴν οἰκίαν του, ἀλλ' ὁ Ῥάουλ εὐγενῶς φερόμενος, χωρὶς νὰ παραδώσῃ τὸ ξίφος του ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν Ἀρχὴν, καὶ ἐκεῖ συλληφθεὶς ὑπὸ στρατιωτῶν παρεδόθη εἰς δύο στρατιώτας σιδηροδέσμιοις. Προσεκλήθη εἰς τὸ στρατόπεδον ὡς ἱατρὸς, ἐγύρισα παντοῦ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω τὰ ἔχνη του ἐτραβήχθην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ζητῶν τρόπον νὰ εἰδοποιήσω ὑμᾶς τοῦλάχιστον. Τὴν παρελθοῦσαν ἤκουσα εἰς τὰς ὁδοὺς νὰ διακηρύττωσιν ὅτι εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δὸν Πέτρου θέλει κρεμασθῆ ὁ Ῥάουλ σήμερον. Κατὰ τὴν διακήρυξιν λοιπὸν ἐπῆγα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν πλατεῖαν, διὰ νὰ ἴδω τὸ τρομερὸν τοῦτο θέαμα. Εὐρίσκω, ἄπειρον πλῆθος περιμένον· διὸ ἔμεινα καὶ ἐγὼ μέχρι τῆς ἐνάτης. Εἶδομεν μακρόθεν ἐρχομένη συνοδίαν. Τότε ἠκούσθησαν πανταχοῦ ψυθιρισμοὶ χαρᾶς καὶ λύπης, ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασεν ἡ συνοδία, ἐξῆλθεν εἰς νὰ μᾶς κηρύξῃ πάλιν, ὅτι, ἐπειδὴ τὸν εὔρον φονευμένον μετὰ τῶν φυλάκων του, ἔθαψαν αὐτοῦς, καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ διαλυθῶμεν... Ἀλλ' ἔχετε ἐλπίδας εἰς τὸν Θεόν.

ΛΟΥΪΖ. Μὰ τί τάχα, ἂν ἔχωμεν ἐλπίδας εἰς τὸν Θεόν, ἐλπίζομεν νὰ τὸν ἀναζήσῃ;

ΤΕΓΡ. Μάλιστα, ἔχετε ἐλπίδας καὶ τὸν ἀναζή.

ΛΟΥΪΖ. Τὸ γνωρίζομεν ὅτι θέλει τὸν ἀναζήσῃ εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν, ἀλλὰ τί τότε;

ΤΕΓΡ. Ἔχετε ἐλπίδας... διότι...

ΔΑΓ. Διότι... τί;

ΛΟΥΪΖ. Τί νὰ ἐλπίσωμεν; τάχα ὁ Ῥάουλ δὲν ἀπέθανε;

ΤΕΓΡ. Ἄγνοῶ.

ΛΟΥΪΖΗΣ ΚΑΙ ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ ὁμοῦ.

ΛΟΥΪΖ. Πῶς ἀγνοεῖτε; | ΔΑΓ. Τί; ἀγνοεῖτε;

ΤΕΓΡ. Ἄγνοῶ βεβαίως.

ΛΟΥΪΖ. Ἄν λοιπὸν ἀγνοῆτε, εἴσθε ψεύστης.

ΤΕΓΡ. Μοὶ φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς οὐδὲν ἐψεύσθην μέχρι τοῦδε.

ΛΟΥΪΖ. Δὲν εἶπατε ὅτι δὲν τὸν ἐκρέμασαν, ἀλλὰ τὸν ἐφρένευσαν ;

ΤΕΓΡ. Τοῦτο εἶναι ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον.

ΛΟΥΪΖ. Μὰ, Κύριε Τεγρώνη, μὴν μὲ ἐξάπτῃς περισσότερον. Λέγετε, ἂν . . . ζῆ, ἢ ὄχι.

ΤΕΓΡ. Κύριε Λουΐζη καὶ Κύριε Δαγοβέρτε ! ἔχω διαταγὴν νὰ μὴν εἶπω τι περισσότερον.

ΛΟΥΪΖ. Καὶ ποῖος σᾶς διατάττει ;

ΤΕΓΡ. Ἄνωτέρα δύναμις.

ΛΟΥΪΖΗΣ ΚΑΙ ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ (ὁμοῦ).

ΛΟΥΪΖ. Ἄνωτέρα δύναμις ; | ΔΑΓ. Ἄνωτέρα δύναμις ; ἴσως ἢ Κυβέρνησις.

ΤΕΓΡ. Δὲν ὑπηρετῶ τὴν Κυβέρνησιν.

ΔΑΓ. Καὶ ποία αὐτὴ ἡ δύναμις ; Δὲν δυνάμεθα νὰ μάθωμεν ;

ΤΕΓ. Φιλική.

ΛΟΥΪΖ. Φιλικὴ δύναμις δὲν ἐξουσιάζει τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας· εἴσθε ἄτιμος καὶ κατάσκοπος.

ΤΕΓΡ. Προσκυνῶ καὶ εὐχαριστῶ, κύριοι, διὰ τὴν καλὴν σας ὑποδοχὴν· ἠθέλησα νὰ σᾶς χαροποιήσω, καὶ δὲν μὲ ἠκούσατε. Καθὼς λέγουν, κάμε καλὸ ἴστοῦ διαβόλου τὸ χωρὺ Προσκυνῶ.

ΔΑΓ. Ὁχι, δὲν θ' ἀναχωρήσης, ἂν δὲν εἶπῃς τί συμβαίνει εἰς τὸν Ῥάουλ. (κλείει μὲ τὸ σῶμά του τὴν εἴσοδον) Ζῆ, ἢ ὄχι ; . . . Ἄν δὲν εἶπῃς, εἶσαι κατάσκοπος καὶ δὲν θὰ σωθῆς εὐκόλως.

ΤΕΓΡ. Πρὸς καλὸν σας λέγω ὅτι ἀγνοῶ.

ΔΑΓ. Δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ οὔτε ἐν βῆμα, ἂν δὲν εἶπῃς

σὺ, ὅστις ἤξεύρεις τόσα, καὶ τὰ ἐπίλοιπα γνῶρίζεις λέγε, πῶς ἀγνοεῖς ;

ΤΕΓΡ. Ἄγνοῶ, διότι ὁ Ῥάουλ, πρῶτον εἶναι τριακοντούτης· δεύτερον εἶχεν εἰς χειρας δακτύλιον, καὶ τρίτον ἐφαίνετο τὸ εὐγενές αἶσθημα τῆς καρδίας εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἐνῶ ὁ νομιζόμενος Ῥάουλ, εἶχε μὲν δακτύλιον, ἀλλὰ πολὺ κατώτερον ἀπὸ τὸν τοῦ Ῥάουλ, ἦτο τεσσαρακοντούτης, καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐζωγραφίζετο τραχύ τι καὶ χυδαῖον.

ΛΟΥΪΖΗΣ ΚΑΙ ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ (ὁμοῦ).

ΛΟΥΙΖ. Ζῆ λοιπὸν ὁ φίλτα-		ΔΑΓ. Ζῆ λοιπὸν ; (ἀποσυν- τός μου Ῥάουλ· θὰ τὸν ἶδω καὶ πάλιν· θὰ τὸν σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.
τός μου Ῥάουλ· θὰ τὸν ἶδω		

ΤΕΓΡ. Δόξα σοι ὁ Θεός. Προσκυνῶ. (φεύγει)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΟΥΙΖΗΣ ΚΑΙ ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ.

ΛΟΥΙΖ. Πῶς σ' ἐφάνη, Δαγοβέρτε, αὐτός ; φίλος, ἢ κατὰ-σκοπος ;

ΔΑΓ. Μᾶλλον κατὰσκοπος.

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν ἰδοὺ τί πρέπει· σήμερον νὰ πράξωμεν. Τὸ σῦνθημα εἶναι τὸ ἴδιον, ἦτοι φιλία.

ΔΑΓ. Μάλιστα φιλία.

(Ὁ Λουΐζης σκέπτεται ὀλίγον, εἶτα ἐξακολουθεῖ)

ΛΟΥΙΖ. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ῥάουλ, καὶ θὰ διανυκτερεύσωμεν ἐκεῖ.

ΔΑΓ. Πῶς ! τί λέγεις ; Ἡ οἰκία τοῦ Ῥάουλ εἶναι εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως ; ἔπειτα ὁ κρυπτός θάλαμος εἶναι σχεδὸν πασίγνωστος.

ΛΟΥΙΖ. Δὲν ἔχει φόβον παντελῶς· σὺ ἀγνοεῖς ἀκόμη...
Δὲν σοὶ ὠμίλησεν ὁ Ῥάουλ περὶ τοῦ ἔκτου θαλάμου;

ΔΑΓ. Ὅχι.

ΛΟΥΙΖ. Μάθε λοιπὸν ὅτι εἰς τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 6 θάλαμον
υπάρχει εἰκὼν τοῦ Ῥάουλ· ταύτης τὸν κρίκον ἐὰν ἀφαιρέσης,
παρουσιάζεται ἔμπροσθέν σου θύρα, ἣτις σὲ φέρει εἰς θαλαμί-
σκον. Οὗτος ὁ θαλαμίσκος εἶναι εὐπρεπισμένος καλῶς, υπάρ-
χουσι προσέτι καὶ τρεῖς κλῖναι· εἰς τὴν πρώτην ὑπάρχει εἰκὼν
πάλιν τοῦ Ῥάουλ, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἄλλας, καὶ ὅλαι ἔχουσι
τὴν αὐτὴν μηχανὴν, ἀλλ' ἀσφαλῆς μόνον εἶναι ἡ πρώτη. Ἀφαι-
ροῦμεν λοιπὸν καὶ τὸν κρίκον τοῦτον, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα μᾶς
παρουσιάζει εὐρύχωρον ὁδὸν, ἣτις φέρει εἰς τὸ δάσος Βετριέλ.
Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἴμεθα ἀσφαλεῖς.

ΔΑΓ. Πῶς; θά...

ΛΟΥΙΖ. Στάσου, ἔχομεν ἀκόμη (μὲ χαμηλὴν φωνὴν) ἡμεῖς
λοιπὸν μετακομίζομεν τὴν μίαν κλίνην εἰς τὸν κρύφιον θάλα-
μον, καὶ οὕτω φυλάττομεν ὁ μὲν ἕως τὰς δύο, ὁ δὲ ἕως εἰς
τὴν πρῶτην· ἐὰν δὲ πάλιν τις ἐννοήσῃ τὰς δύο μηχανάς, ἡμεῖς
φεύγομεν εἰς τὸ δάσος.

ΔΑΓ. Ἐὰν ὅμως ἔλθῃ ὁ Ῥάουλ, τότε;

ΛΟΥΙΖ. Τότε τόσον καλλίτερον.

ΔΑΓ. Πῶς τόσον καλλίτερον; πῶς θὰ τὸν ἰδῶμεν;

ΛΟΥΙΖ. Μὰ καὶ τοῦτο πλέον δὲν ἠξεύρεις; Ἡ κρύφιος αὐτὴ
ὁδὸς εἶναι περίπου τέσσαρας πόδας ὑψηλότερα τῶν ἄλλων
θαλάμων, ἔπειτα διὰ τοῦ ἐλατηρίου βλέπομεν τὰ πάντα, χω-
ρὶς νὰ μᾶς βλέπωσιν.

ΔΑΓ. Ἀλλὰ τὴν νύκτα μόνον οἱ γάτοι βλέπουσιν.

ΛΟΥΙΖ. Ἀνάπτομεν τὸν πολυέλαιον τοῦ ἐβδόμου θαλάμου.

ΔΑΓ. Καὶ τώρα τί θὰ κάμωμεν;

ΛΟΥΙΖ. Θὰ υπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σου, νὰ παραγγεί-
λωμεν εἰς τὴν οἰκοδόσποιναν, ὅτι ἐὰν τις ἔλθῃ, νὰ τὸν παρα-
καλέσῃ, κατὰ παραγγελίαν ἡμῶν νὰ μείνῃ ἕως ὅτου υπάγω-

μεν. Μετὰ ταῦτα βλέπομεν καὶ ἀπ' ἐδῶ μήπως τρέξῃ τι, καὶ ἀπερχόμεθα εἰς ζήτησιν τοῦ Ῥάουλ.

ΔΑΓ. Τὸ τραῦμα δὲν σὲ ἐμποδίζει ;

ΛΟΥΙΖ. Παντελῶς νομίζω ὅτι εἶμαι ὁ καλλίτερος στρατιώτης τοῦ Ναπολέοντος.

ΔΑΓ. Καλὰ λοιπὸν, ἐμπρός. (ἐτοιμάζονται καὶ ἐξέρχονται)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΚΩΣΤΗΣ (μόνος καὶ θαυμάζων καθ' ἑαυτὸν). Μωρὲ, τί κουταμάρα τοῦ ἀφέντη μου καὶ αὐτή! Μὰ πάλι καὶ ὁ νοῦς ὁ ἴδικός μου παραβγαίνει καὶ ὅλα τὰ βουὰ τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνοι μὲ νομίζουν γιὰ πιστὸ, καὶ δὲν ἤξεύρουں πῶς ἐγὼ ἐφύλαγα ἴστην πόρτα καὶ τὰ ἦκουσα ὅλα. (ἐνῶ δὲ εἶναι ἐστραμμένος πρὸς τοὺς θεατὰς, παρουσιάζεται ὁ Ῥάουλ, ἀλλὰ βλέπων τὸν Κωστὴν ὁμιλοῦντα μόνον κρύπτεται ὀπίσω τῆς θύρας, διὰ ν' ἀκούσῃ, ὁ δὲ Κωστῆς ἐπαναλαμβάνει.) Καὶ ποῦ νὰ ἤξεύρῃ πῶς ὅλα τὰ ἦκουσα; νομίζει πῶς εἶναι ἴστα σίγουρα τώρα. Νὰ ἐγὼ ἔγινα πλούσιος· νὰ πῶ καὶ τοῦτο ἀκόμη, θὰ γίνω ἀπὸ αὐτοῦς ἴπου δὲν ἔχουν σεντούκαις νὰ τὰ βάζουν· καὶ ὁ καῦμένος ἐγὼ ἴσα γίνω γεροντάκι, θὰ πέρνω τὸ τσιμποῦκί μου καὶ θὰ ξαπλώνωμαι ἴστην ψάθαν μου, καὶ θὰ ἔχω καὶ τὸν καφὲ ἴστο πλάγι μου, καὶ νᾶμαι ἀφέντης. Ἀλλὰ τώρα νὰ γράψω τὸ γράμμα ἴστο γραμματικὸ τῆς Ἀρχῆς καὶ νὰ τοῦ τὰ ἴπῶ οὔλα. (πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν καὶ γράφει, ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως.)

Κύριε Γραμματικὲ τῆς Ἀρχῆς!

« Μ' αὐτὸ τὸ γράμμα σοῦ γράφω καὶ τώρα ὅτι οἱ ἄλλοι δύο ἐξόριστοι εἶναι ὁ Λουίζης ὁ ἀφέντης μου καὶ ὁ Δαγοβέρτος ὁ φίλος του· καὶ πρέπει ὅ,τι σοῦ εἶπῶ, σήμερα νὰ τὰ κάμῃς, γιὰτὶ ἀλλιῶς νὰ μὴ σοῦ φύγουνε. Ὁ Ῥάουλ μὴ νομίζῃς ὅτι

ἴπεθανε· εἶναι ζωντανός. Καὶ ἐπειδὴ φοβοῦνται μήπως τοὺς πιάσουν οἱ στρατιῶται, ἔχουνε ἓνα μυστικὸν, καὶ νομίζουνε ὅτι αὐτοὶ μόνοι τὸ ἤξεύρουν. Ἀλλὰ βλέπεις, ἐγὼ (τοῦ διαβόλου ἢ δεξιὰ σφάλτσα) τὰ ἔνοησα ὅλα, ὅσα εἶπαν. Καὶ μάθε ὅτι ἀπόψε θὰ κοιμηθῶνε ἴστοῦ Ἰράουλ. Ἡ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ ἔχουνε νούμερα, καὶ ἴστην κάμαρα ἔζη νούμερο εἶναι ἓνα κάδρο· νὰ βγάλῃς τὸν χαλιᾶ του, καὶ θὰ ἰδῆς ἐμπροστά σου μίαν κάμαραν καλὴν, θὰ ἔχη τρία κρεβάτια, καὶ ὅλα ἔχουνε τὴν ἴδια μηχανή, ἀλλὰ αὐτοὶ εἰς τὸ πρῶτο μόνο κάδρο θὰ κάνουν τὴ δουλειά τους, γιὰτὶ παρουσιάζει ἓνα κρυφὸ δρόμο. Καὶ δὲν ἤξεύρω ἄλλα, γιὰτὶ τὰ εἶπανε κρυφά, μονὲ νὰ βάλῃς κάμμια δωδεκάδα στρατιώταις, γιὰ νὰ φυλάγουν ἀπὸ τὴ μιά μεριὰ, καὶ ὕστερα ἴσταῖς δώδεκα νὰ πάγουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν κάμαρα καὶ νὰ τοὺς τσακώσουν ἴστα καλά καθούμενα. Αὐτὰ λοιπὸν ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ, κύρ Γραμματικέ. Καὶ ἴσαν τίμιος ἴποῦ εἶσαι πρέπει νὰ μοῦ δώσης τὰ δέκα φλωράκια.

ἴΟ φίλος σου ΚΩΣΤΗΣ...

ἴΕ, τώρα πλέον νὰ τὸ πάγω εἰς τὴν ἴΑρχήν, καὶ νὰ γυρίσω γλήγωρα νὰ μὴ φθάσῃ ὁ ἀφέντης μου. (κλείει τὴν ἐπιστολήν, ἐγείρεται, καὶ ἐνῶ πλησιάζει εἰς τὴν θύραν, παρουσιάζεται ὁ ἴΡάουλ ὄρμῶν κατ' αὐτοῦ).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΡΑΟΥΛ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΡΑΟΥΛ. Τώρα θὰ σὲ δείξω πῶς θέλεις τὸ ὑπάγει εἰς τὴν ἴΑρχήν. ἴΕδῶ.

ΚΩΣΤ. ἴΑμάν, ἀμάν, παριντόν· (μὴ δυνάμενος νὰ διακρίνη ποῖος εἶναι) ἐγὼ δὲν σοῦ ἔκαμα τίποτε· ἀφησέ με ὄχι, μ' ἔπνιξες. ἴΑ!

ΡΑΟΥΛ. Τώρα θά σ' ἀφήσω ἐδῶ, μασκαρᾶ, ἐδῶ. (τὸν σπρώχνει πρὸς τὸν τοίχον) Κόλλησε εἰς τὸν τοίχον.

ΚΩΣΤ. Μά . . . Ἐγώ . . . δέν . . . :

ΡΑΟΥΛ. Σιώπα· σιώπα· φέρε τὴν ἐπιστολὴν.

ΚΩΣΤ. Ἐγὼ πιστόλιον δέν ἔχω.

ΡΑΟΥΛ. Ὁχι, ὄχι τὴν ἐπιστολὴν, τὸ γράμμα ὁποῦ βαστάς εἰς τὰς χεῖράς σου . . . γρήγορα (ἐξαπλώνων τὴν χεῖρά του διὰ νὰ τὴν λάβῃ).

ΚΩΣΤ. (ἀποσύρων αὐτὴν) Μὰ δέν εἶναι τίποτε· ἓνα παλιώχαρτο· τὸ ἔγω

ΡΑΟΥΛ. Φέρε το ἐδῶ (μὲ θυμόν). Ἄς ἦναι παλιώχαρτο. (Ὁ Κωστῆς ἀποσύρεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὴν θύραν καὶ θέλει νὰ φύγῃ).

ΡΑΟΥΛ. Δός μοι τὸ γράμμα, σὲ λέγω.

ΚΩΣΤ. Νὰ σὲ δώσω τὸ γράμμα, καὶ νὰ φύγω;

ΡΑΟΥΛ. Ὁχι, ἀλλὰ νὰ μείνης ἐδῶ.

ΚΩΣΤ. Ἐ, νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ ἐγὼ νὰ ξεκουμισθῆς ἀπ' ἐδῶ, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ ὁ ἀφέντης μου καὶ σὲ δεῖρει.

ΡΑΟΥΛ. Νά· (τὸν ραπίζει) ἰδοὺ καὶ ἄλλην, καὶ ἄλλην.

ΚΩΣΤ. Βοήθεια! μὲ ἐσκότωσε! βοήθεια!

ΡΑΟΥΛ. Σιώπα, σιώπα (τὸν ρίπτει): φέρε τὴν ἐπιστολὴν . . . Νά, δέν τὴν δίδεις; τὴν λαμβάνω ἐγώ. (ἄρπάζει τὴν ἐπιστολὴν)

ΚΩΣΤ. (Ἐγείρεται καὶ ὀρμᾶ πρὸς τὸν ἄρπαγα τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ φθάσας εἰς τὴν θύραν, φεύγει λέγων) Καὶ ἔτσι δέν τὰ λέγω; Ἄντιό.

ΡΑΟΥΛ. Δέν θὰ τὰ εἰπῆς ὅμως. (φεύγει καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται)

ΡΑΟΥΛ. (μόνος.) Ἄκους ἐκεῖ τὸν ἄπιστον· ἀλλὰ πιστεύω ὅτι πρὶν ἢ πέσω, θὰ πέσῃ ὑπὸ τὴν λεπίδα μου. (περιπατῶν εἰς τὸν θάλαμον μὲ μεγάλα βήματα) Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός; Ὑστερον τὸν διατρύπῳ μὲ τὸ ξίφος καὶ τελειώνει. . . Τί ἄργουν

τοιουτοτρόπως ; ἄς ὑπάγω εἰς τὸν ἀντιθάλαμον νὰ καθήσω (φεύγει).

ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΛΟΥΪΖΗΣ.

ΛΟΥΙΖ. (ἐμβαίνων) Μὰ τί διάβολο, ποῦ εἶναι τρυπωμένος ;

ΔΑΓ. (ἐμβαίνων) Δὲν λέγεις μᾶλλον, ποῦ δὲν εἶναι τρυπωμένος.

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν κατάσκοπος ἦτο· δηλαδή καλῶς ἐπροδόθη-
θημεν.

ΔΑΓ. Ἐγὼ εἶχον τὴν προαίσθησιν ταύτην.

ΛΟΥΙΖ. Διὰ τί δὲν ὠμίλεις ; ἢ εἶχες φόβον ; εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Τεργώνιος ;

ΔΑΓ. Τί μὲ τοῦτο ; ἂν τφώντι ἦτο κατάσκοπος, μᾶς ἐξή-
πάτησε μὲ τὸ ὄνομα.

ΛΟΥΙΖ. Δαγοβέρτε, δὲν ὑποφέρω πλέον· τρεῖς ἡμέθα, ὁ
πρῶτος ἐτελείωσε, καὶ δὲν ἤξεύρομεν τίς θὰ ἦναι ὁ κατόπιν...
Ἄσχι! δὲν θὰ ἀποθάνῃ κανεὶς θέλομεν ζήσῃ, καὶ ὁμνῶ ὅτι
(ὁ Δαγοβέρτος τοῦ κλείει τὸ στόμα, ἀλλ' ὁ ΛουΪζης ἀποσπώ-
μενος ἐκ τῆς χειρὸς του, ἀρχίζει) ὄχι, ὄχι, Δαγοβέρτε, ὁμνῶ
ὅτι θέλομεν ζήσῃ, καὶ θέλομεν ζήσῃ ἐντὸς τῆς Γαλλίας, καὶ
εἰς αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ναπολέοντος. Ναί ! Εἰς τὰ ἀνάκτορα
τοῦ Ναπολέοντος θὰ κατοικήσωμεν.

ΔΑΓ. Σιώπα, σιώπα· σὲ εἶπα καὶ ἄλλοτε, καθὼς καὶ τώρα,
ὅτι ἅπαντες ἐνταῦθα εἶναι προδόται.

ΛΟΥΙΖ. Ἔστω, δὲν μὲ μέλει εἶμαι Ἐρρίκος Δουξ, ὁ
ἄρχων τῆς Βανδέας.

ΔΑΓ. Παραφρονεῖς, ἄθλιε· δὲν συλλογίζεσαι ὅτι εἶσαι ἐξό-
ριστος, ἂν ἀκούσῃ ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως ποῖοι εἴμεθα... .

ΛΟΥΙΖ. Ἄς μάθῃ ὅτι εἴμεθα ὁ Ἐρρίκος Δουξ, καὶ Δούλ-
χθιος Δαγοβέρτος, Κόμης.

ΔΑΓ. Ἄν μάθῃ, κατὰ διαταγὴν του, θὰ μᾶς συλλάβουν.

ΛΟΥΙΖ. Ἄσχι μόνον δὲν μᾶς συλλαμβάνουν, διότι ὁ Δουξ
Ἐρρίκος εἶναι ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας, ἀλλ' οὐδὲ

θέλουν ἐγγίσει εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην· χωρὶς τὴν ἀδειάν μου.
Ναί! Τὸ λέγω καὶ θὰ γείνη· κάνεις ποτὲ, κάνεις.

ΡΑΟΥΑ, ΚΑΠΕΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΡΑΟΥΑ. Ἐκτὸς ἐμοῦ, ὅστις ἐμβαίνω καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας σου.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΛΥΟ ΟΜΟΥ.

ΛΟΥΙΖ. Σὺ ῥάουλ. (ἐναγ- | ΔΑΓ. Σὺ ῥάουλ; πῶς ἐδῶ;
καλιζονται) | πῶς ἐγλύτωσες! (τὸν ἐναγκα-
λίζεται)

ΡΑΟΥΑ. Ὁ ὑπηρέτης εἶναι πιστός, Ἐβρόικε;

ΛΟΥΙΖ. Ἐὰν πιστεύσωμεν κατάσκοπὸν τινα τῆς κυβερνή-
σεως, βεβαίως εἶναι ἄπιστος, εἰ δὲ μὴ, πιστός.

ΡΑΟΥΑ. Τίνα κατάσκοπον λέγεις;

ΛΟΥΙΖ. Τὸν ψευδοῖατρον Τεγρώνιον.

ΡΑΟΥΑ. Ἄπ' ἐναντίας μάλιστα εἶναι πιστότατος, καὶ
μάλιστα εἰς τὰς φιλικὰς διαταγὰς μου, διότι πιστεύω ὅτι
μέχρι τοῦδε Γάλλος εὐγενὴς δὲν ἐψεύσθη.

ΔΑΓ. Τοῦτο εἶναι ἀληθές.

ΡΑΟΥΑ. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ, ὁ ὑπηρέτης σας εἶναι πιστός;

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα.

ΡΑΟΥΑ. Λάβε. (δίδει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κωστῆ· ὁ Λουίζης
τὴν ἀναγινώσκει καὶ τὴν δίδει τοῦ Δαγοβέρτου)

ΛΟΥΙΖ. ὦ τὸν ἄπιστον! (ἐγείρεται καὶ ὑπάγει πρὸς τὴν
θύραν.) Κωστῆ!

ΜΑΡΩ. (ἐνδοθεν) Δὲν εἶναι ἐδῶ.

ΛΟΥΙΖ. Ποῦ εἶναι;

ΜΑΡΩ. (ὁμοίως) Πῆγ' ἔξω.

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν, ῥάουλ, πῶς ἔλαβες τὴν ἐπιστολὴν; (κα-
θήμενος)

ΡΑΟΥΑ. Ἦλθον νὰ σὰς ἰδῶ, ἀλλὰ βλέπω τὸν Κωστῆν νὰ
ὀμιλῇ μόνος ὑπὸ περιεργείας κινούμενος, ἐκρύβην ὀπισθεν τῆς
θύρας· στέκομαι, ἀκροάζομαι· ὁ κύριος ἐσχεδίαζε τὸ γράμμα.
Μετὰ ταῦτα τὸ γράφει καὶ τὸ ξαναδιαβάζει, τὸ διπλώνει καὶ
ἠτοιμάζετό νὰ ἀναχωρήσῃ. Τὸν ἤρπασα καὶ ἐγὼ σὰν τὸ κατσίκι.

ἀπὸ τὸν τράχηλον, τὸν ἔστησα εἰς τὸν τοῖχον, τοῦ ἐζήτησα τὴν ἐπιστολὴν, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μὲ τὴν δώσῃ ὅτε τελευταῖον μὲ εἶπε νὰ τὸν ξεφορτωθῶ, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃς καὶ μὲ δεῖρῃς. Τότε τὸν ἔρριψα χαμαὶ καὶ τοῦ τὴν ἤρπασα. Αὐτὸς σηκωθείς ἔτρξε πρὸς ἐμὲ, ἀλλ', ἐπειδὴ ἔφθασε πλησίον τῆς θύρας, ἐξῆλθεν εἰπών· Καὶ ἔτσι τὰ λέγω πάλιν. Ἄντιο.

ΔΑΓ. Καὶ πῶς διήλθες τὸ πλῆθος;

ΡΑΟΥΑ. Μὲ τὸν εὐκολώτερον τρόπον. Μετημφισμῆνος.

ΛΟΥΙΖ. Δὲν μᾶς ἱστορεῖς πῶς σὲ συνέλαβον;

ΔΑΓ. Καὶ πῶς ἐγλύτωσας.

ΡΑΟΥΑ. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν μου ἡσυχος καὶ σκεπτόμενος, ὅτε βλέπω τὸν ὑπηρέτην μου νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ, τρέμων. Φεύγα, ἀφέντη μου, μὲ λέγει, φεύγα γλήγορα ἀπὸ τὸν κρύφιον δρόμον. Διὰ τί; τὸν ἠρώτησα. Διότι λόχος στρατιωτῶν περιεκύκλωσε τὴν οἰκίαν, καὶ θέλουσιν νὰ σπάσουν τὴν θύραν... Τότε τοῦ δίδω ἔνδυμα ταξειδίου καὶ ἔνδυμα διὰ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Ναπολέοντα, ὡς Κόμης ἐξάδελφός μου, καὶ νὰ τοῦ ἐξιστορήσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ λάβῃ τοῦλάχιστον τὴν ἄδειαν τῆς ἐλευθερώσεώς μας, καὶ ἀνεχώρησε τὴν ἰδίαν ὥραν ὡς ὁ Πέρινος Ῥοσάρ. Ἐγὼ δὲ νομίζω ὅτι θέλω κρατηθῆ, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἄδεια νὰ μὲ ἐλευθερώσουν, ἐξῆλθον χωρὶς νὰ παραδώσω τὸ ξίφος μου. Ὁ κύριος Καπέτος μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ κριτήριο, καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ μὲ ἐζέτασαν, κατεδικάσθη τὸ τί ἐσυλλογιζόμεν εἶναι περιττὸν, ἀλλ' ἤμην εἰς δεινὴν θέσιν· τέλος, ἐκὼν ἄκων παρεδόθη εἰς δύο στρατιώτας σιδηροδέσμους, καὶ μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατόπεδον. Δύο ἡμέρας κατεγινόμεν εἰς τὸ νὰ κολακεύω αὐτούς, λέγων, ὅτι, ἂν μ' ἀφήσουν νὰ δραπετεύσω, ἤθελον τοὺς φορτώσει χρυσόν. Καὶ ὁ μὲν εἰς συγκατένευσεν, ὁ δὲ ἄλλος ἦτο ἀδυσώπητος· ἔφθασε τὸ ἑσπέρας τῆς δευτέρας, ὅτε ὁ λυπηθεὶς μὲ ἀνήγγειλε τὴν καταδίκην μου, δηλ. σήμερον εἰς τὰς ἑννέα ἔμελλον νὰ κρεμασθῶ εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Δὸν Πέτρου.

ΛΟΥΙΖ. Φρίκη με καταλαμβάνει.

ΔΑΓ. Ὁ τρόμος με κάμνει νὰ ὄνειροπολῶ, καὶ νὰ σὲ συλλογίζωμαι κρεμάμενον.

ΡΑΟΥΛ. Ἀφοῦ με ἀνήγειλαν τὴν καταδίκην μου, ἀδυνατήσαν τὰ μέλη τοῦ σώματός μου, ὁ ὕπνος δὲν με ἄφινε νὰ συλλογισθῶ ἀπεκοιμήθην· ὅταν δὲ ἐξύπνησα εἶχον τὰς δυνάμεις μου, καὶ με ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ φονεύσω καὶ τοὺς δύο, ἢ μόνον τὸν ἀδυσώπητον, καὶ νὰ φύγω. Ἀπεπειράθην λοιπὸν καὶ τελευταῖον, λέγων ὅτι ἤθελον τοὺς δῶσει τὸν χρυσὸν ὅσον εἶχον ἐπάνω μου, καὶ ἐκτύπησα τὸν χρυσὸν τοῦ βαλαντίου μου· τότε καὶ τῶν δύο ἤστραψαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ εἶχον ἐλπίδα τινά, καὶ ἄλλα ἀκόμη τοὺς ὑπεσχέθην ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ ἀδυσώπητος μετενόησε καὶ πάλιν. Τέλος λέγω τοῦ συγκατατεθέντος καὶ ἄλλα τόσα νὰ τοῦ δώσω, νὰ μ' ἀφήσῃ τὴν νύκτα. Εἰς τοῦτο, με εἶπε, δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε, διότι τὰ κλειθρα τῶν δεσμῶν σου τὰ ἔχει ὁ ἄλλος κρεμασμένα εἰς τὸ ὄπλον του, ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ φύγῃς, πρόσεξε νὰ μὴ σὲ ἐννόησῃ κανεὶς, διότι δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ δραπετεύσῃς. Τότε τοῦ ἔδωσα ὄλον τὸν σάκκον καὶ τόσον τὸν ἐγλύκανε, ὥστε ὅταν αὐτὸς μ' ἐφύλαττε, ἔκαμα ὅ,τι ἤθελα, καὶ αὐτὸς ἔκαμνεν ὅτι δὲν με βλέπει. Τὴν νύκτα κόπτω τὸ κλειδίον, ἀνοίγω τὰ κλειθρα τῶν δεσμῶν, καὶ ἐνῶ ἤμην ἐλεύθερος, καὶ ἐπῆγα νὰ ἀποθέσω τὰ δεσμὰ, ἐξυπνᾷ ὁ ἀδυσώπητος, καὶ εὐθὺς σηκώνεται καὶ τρέχει κατ' ἐπάνω μου. Τότε εὐρέθην εἰς ἀνάγκην... Ἀρπάζω τὰ σίδηρα καὶ τὰ κτυπῶ εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἕως οὔ τὸν ἔρριψα φονευμένον. Ὁ ἄλλος εἰς τὸν κρότον τοῦτον ἐξυπνήσας εὐθὺς ἐσηκώθη λέγων, εἰς τὸν τόπον, ἢ γύρισ' ὀπίσω. Τότε δὲν χάνω καιρόν· λαμβάνω πάλιν τὰ σίδηρα, τοῦ δίδω μίαν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ οὕτως ἔρριψα καὶ αὐτὸν νεκρόν. Λαβὼν δὲ σπάθην ἐπροχώρησα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Τεγρωνίου, διότι ἐδῶ δὲν ἤμην ἀσφαλῆς, ὅπου καὶ διέμεινα μέχρι τοῦδε· εἰς τὸν δρόμον εὐρίσκω τὸν θεῖον τοῦ ἀδυσωπήτου, ὁ ὁποῖος καὶ μ' ὁμοία-

ζεν' ἐσκέφθην νὰ μετεμφιεσθῶ, πλησιάζω εἰς αὐτόν, τὸν ἐρωτῶ
ἂν δίδῃ τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸν πῖλόν του ἀντὶ τῶν ἰδικῶν μου
καὶ δέκα χρυσῶν φλωρίων. Ἄλλ' αὐτὸς ἐνόησας με, ἤρχισε νὰ
φωνάζῃ καὶ νὰ ζητῇ νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὸν ἀνεψιόν· ἐμπήγω τὴν
σπάθην εἰς τὸ στῆθος του, καὶ τὸν εἶδον ἐκπνεόντα γοερῶς.
Μετὰ ταῦτα λαμβάνω τὰ ἐνδύματά του, ἐνδύω αὐτόν τὰ ἰδικὰ
μου, καὶ ἀνεχώρησα. Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀπε-
ρασμένης νυκτός.

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν ὁ κύριος Τεγρώνιος εἶναι ἰδικός μας.

ΡΑΟΥΛ. Μάλιστα, ἀλλ' ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθε πρὸ ἡμισείας
ῶρας μὲ κακὸν σκοπὸν.

ΛΟΥΙΖ. Μὴν φοβῆσαι.

ΡΑΟΥΛ. . . . (ἀνήσυχος) Κλαγγὴ ὄπλων! . . . τί τρέχει; . . .

ΛΟΥΙΖ. Τίποτε, τίποτε. (βροντωδῶς) Τίς εἶναι; . . . δὲν ἀπο-
κρίνεσθε; . . . Φίλοι! εἰς τὰ ὄπλα. (ἐγειρόμενος)

ΔΑΓ. Ἐγὼ ἔχω ἀπὸ ὅλα. (φεύγει καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέ-
φει φέρων ὄπλα.)

ΡΑΟΥΛ. Ἐγὼ ἔχω τὴν σπάθην μου καὶ τὸ πιστόλι μου.

ΛΟΥΙΖ. Καὶ γὰρ ἰδοὺ (λαμβάνει σπάθην, πιστόλιον καὶ του-
φέκιον).

ΔΑΓ. Τίς εἶναι; . . . (βροντωδῶς).

(ἀκούονται ἀπὸ τὸν ἀντιθάλαμον φωναὶ λέγουσαι: φρουρὰ,
φρουρὰ.)

ΛΟΥΙΖ. Χωρὶς τὴν ἄδειάν μου πῶς ἐμβαίνει; . . . Δὲν ἀ-
ποκρίνεται; (πηγαίνει εἰς τὴν θύραν) Τί ζητεῖ;

ΦΡΟΥΡΑ. Τὸν Ῥάουλ.

ΛΟΥΙΖ. Φίλοι! εἰς τὰ ὄπλα.

ΡΑΟΥΛ ΚΑΙ ΔΑΓΒΕΡΤΟΣ (ὁμοῦ).

ΡΑΟΥΛ. Ἔτοιμοι.

| ΔΑΓ. Ἔτοιμοι.

ΛΟΥΙΖ. (ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν φρουρὰν) Μὲ τίνος ἄδειαν
εἰσῆλθετε;

(Ὁ διοικητὴς τῆς χώρας Καπέτος φαίνεται εἰς τὴν θύραν.)

ΚΑΠ. Μὲ τὴν ἰδικήν μου, κύριε Λουίζη νομίζω ὅτι ἔμπορῶ νὰ δώσω ἄδειαν καὶ διαταγὴν.

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, κύριε Καπέτε, ὅπου κατοικοῦν ἀνώτεροί σου, οὐχὶ μόνον ἄδειαν, ἢ διαταγὴν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ὀμιλῆτε κἀν.

ΚΑΠ. Καὶ ὅμως ἔδωσα καὶ τὰς δύο. . . Κύριε Ῥάουλ! διὰ βασιλικῶ Ἰσπανικῶ διατάγματος σὰς προστάζω νὰ παραδοθῆτε.

ΡΑΟΥΛ. Κύριε, Καπέτε! Μόνον τὸ αὐτοκρατορικὸν Γαλλικὸν διάταγμα μὲ διατάττει.

ΚΑΠ. Ἀπορῶ, κύριε Δουξ καὶ κύριοι Κόμητες· διότι, ἐνῶ σὰς φέρω ἐλευθερίαν, σεῖς μ' ἀποδιώχνετε.

ΡΑΟΥΛ. Τί ἐλευθερίαν;

ΚΑΠ. Ἄν θέλετε, ἀκολουθήσατέ με.

ΛΟΥΙΖ. Ἄν ἦναι ἐλευθερία, σὺ τὴν κάμνεις δουλείαν. Τί χρησιμεύουν οἱ στρατιῶται; Ἀπόλυσον αὐτοὺς, καὶ σ' ἀκολουθῶ.

ΚΑΠ. (Νεύει πρὸς τοὺς στρατιώτας ν' ἀπομακρυνθοῦν) Ἰδοὺ, κύριε.

ΡΑΟΥΛ. . . . Ἄγωμεν. (φεύγουν)

ΚΩΣΤ. (μόνος.) Τάχα τώρα τί μὲ νομίζει ὁ ἀφέντης μου; ἴσως μὲ νομίζει πιστόν· ἂν κερὸς δὲν τοῦ εἶπε τίποτα, τὸ ἔχομεν καλὰ, καθὼς καὶ τὸ πιστεύω, γιὰτὶ ἀκόμα δὲν μὲ ἔμιλησε τίποτε. . . ἀμὰ καὶ τοὺς δύο σὰς ἔχω νὰ σὰς διορθώσω, ποῦ νὰ σὰς κάμω νὰ μὴ ξεύρετε ποῦ πηδαίει ὁ κάβουρας, καὶ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, καὶ γὰρ δὲν ἤξεύρω τί διαβολάνθρωπος ποῦ εἶμαι· γιὰτὶ διὰ μία λέξι πῆρα 60 δραχμοῦλες νὰ εἰπῶ καὶ τοῦτο τώρα, πλούσιος ποῦ θὰ γείνω. . . Ἄχ! καὶ νὰ ξαναέλθῃ κερὸς ποῦ μὲ ἔδειρε, ἄχ! καὶ ἂν δὲν τοῦ χῶσω ἓνα δαυλὸ στὸ στόμα. . . νὰ πᾶγω νὰ τὸν πάρω.

ΡΑΟΥΛ ΚΑΙ Ο ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΡΑΟΥΛ. Θά μου χώσῃς τὸν δαυλὸν ἴστό στόμα ; Ἰτὸν τόπο, ἴστον τόπο. (πυροβολεῖ)

ΚΩΣΤ. Ἄ ! βοήθεια. (φεύγει)

ΡΑΟΥΛ. ὦ διάβολε ! δὲν τὸν ἐφόνευσα ; (τρέχει ξιφήρης, καὶ μετ' ὀλίγου ἐπιστρέφει σύρων τὸν Κωστῆν ἐξακολουθεῖ)
Ἐδῶ, προδότα σὺ μὲ ἐπρόδωσας, ἐγὼ θὰ σὲ φονεύσω ἐδῶ.

ΚΩΣΤ. Γὰρ τὸ θεό . . . ἄφισέ με νὰ σοῦ πῶ ἕνα . . .
πρᾶγμα.

ΡΑΟΥΛ. Λέγε γρήγορα. Τί ;

ΚΩΣΤ. Νὰ μὲ ἀφήσῃς ἕως τὸ βράδυ, διὰ . . . νὰ φάγω.

ΡΑΟΥΛ. Νὰ φᾶς ; φάγε· (καὶ διὰ τοῦ ποδὸς καὶ διὰ τῶν χειρῶν ρίπτει αὐτὸν κάτω.)

ΛΟΥΙΖΗΣ, ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΛΟΥΙΖ. Τί κάμνεις αὐτοῦ, Ῥάουλ ;

ΡΑΟΥΛ. Κάμνω ὅ,τι θέλω· θέλω δηλαδὴ νὰ τὸν φονεύσω.

ΛΟΥΙΖΗΣ ΚΑΙ ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ (ὁμοῦ).

ΛΟΥΙΖ. Διὰ τί ;

ΔΑΓ. Διὰ τί ;

ΡΑΟΥΛ. Διότι θέλω νὰ ξεμπερδεύσωμεν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄπιστον ὑπηρέτην. (γονατίζων ἐπὶ τῆς γαστρὸς τοῦ Κωστῆ ἐβγάζει τὸ ξίφος)

ΚΩΣΤ. Μοῦ ἔσκασες τὴν κοιλίαν μου· μὴ μὲ πατᾶς τόσο δυνατά.

ΡΑΟΥΛ. Σιώπα (τοῦ κλείει τὸ στόμα.)

ΚΩΣΤ. Ἄ ! βοήθεια ! μὲ ἔσκασε· βοήθεια !

ΡΑΟΥΛ. Λάθε βοήθειαν. (τὸν κτυπᾷ μὲ τὸ ξίφος, καὶ ῥέει αἷμα, ὃ δὲ Κωστῆς λειποθυμεῖ)

ΛΟΥΙΖ. Τί ἔκαμες, Ῥάουλ ; (τὸν σπρώχνει)

ΔΑΓ. Φύγε τώρα πλέον. (τὸν ἀποσύρει ἀπὸ τὸν Κωστῆν)

ΡΑΟΥΛ. (μὲ θυμὸν) Ἀφήσατέ με νὰ τοῦ δώσω καὶ ἄλλην βοήθειαν.

ΛΟΥΙΖ. Μὰ τί τρόπος εἶν' αὐτός; κάθησε τώρα.

ΡΑΟΥΛ. Ὁχι.

ΛΟΥΙΖ. Εἰς τὴν οἰκίαν μου εἶμαι κύριος· θέλω νὰ τὸν ἐξετάσωμεν· θὰ τὸν ἐξετάσωμεν.

ΡΑΟΥΛ. Καλὰ κατὰ τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ τιμωρία.

ΔΑΓ. Τί κατὰ τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ τιμωρία, αὐτὸς ἐτελείωσεν.

ΡΑΟΥΛ. Σήκω ἐπάνω . . . ἐγείρου, σὲ λέγω.

ΚΩΣΤ. (ἐρχόμενος εἰς αἴσθησιν) Ποῦ εἶμαι;

ΔΑΓ. Σήκω ἐπάνω, προδότα. (τὸν σκουντᾶ μὲ τὸν πόδα του)

ΚΩΣΤ. Ἀπὸ ποῦ εἶναι . . . αὐτὰ τὰ αἵματα; . . . γιατί εἶμαι ἔτσι;

ΡΑΟΥΛ. Ἐγείρου.

ΛΟΥΙΖ. Ἔλα ἐδῶ.

ΚΩΣΤ. (ἐγειρόμενος.) Ὁχι! μὲ πονεῖ, τί εἶναι ἐδῶ (παρτηρεῖ) ὄχι! . . . πῶς μ' ἐκτύπησεν; ὄχι! . . . (παρατηρῶν τὸν Ἰάουλ ἀποσρέφει τὸ πρόσωπόν του) νὰ με, ἀφέντη, σηκώθηκα, καὶ εἶμ' ἐμπροστά σου . . . ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ . . . νὰ μ' ἀφήσης . . . νὰ πάγω στὴν ἄλλην κάμερα. Ὁχι! ὄχι! δὲν ἔμπορῶ . . . νὰ ὀμι . . . λήσω. (λειποθυμεῖ καὶ πίπτει)

ΛΟΥΙΖ. Βλέπεις, Ἰάουλ, τί ἔκαμες;

ΡΑΟΥΛ. Ἐκαμα ὅ,τι τοῦ ἔπρεπεν αὐτὸς εἶναι ἄξιος τυραννίας καὶ θανάτου, ἂν ἦτο δυνατόν. (ἐπιτείνων τὴν φωνὴν) Ἐδῶ εἶν' ἐλευθερία, καὶ οὐχὶ δουλεία, καθὼς οὔτε προδοσία.

ΛΟΥΙΖ. Πῶς εἶπες; ἐλευθερία; ποῦ τὴν εὔρες;

ΡΑΟΥΛ. Ναὶ ἐλευθερία.

ΔΑΓ. Δὲν εἴμεθα ἐξόριστοι; πῶς εἴμεθα ἐλεύθεροι; ἐξηγήσου καλλίτερον.

ΡΑΟΥΛ. (μὲ τόνον φωνῆς) Δὲν εἴμεθα ἐξόριστοι· εἴμεθα ἐλεύθεροι.

ΛΟΥΙΖ. Δὲν σ' ἔννοῶ.

ΡΑΟΥΛ. Θὰ μὲ ἔννοήσετε καλλίτερον, ἐὰν ἀκούσατε.

ΔΑΓ. Λέγε λοιπόν.

ΡΑΟΥΑ. Λάβετε (ἐβγάζει δύο γραμμάρια, ἐξ ὧν τὸ μὲν δίδει εἰς τὸν Δαγοβέρτον, τὸ δὲ τὸν Λουίτζην).

ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΛΟΥΙΖΗΣ (ὁμοῦ).

ΔΑΓ. Ἀπὸ τὴν χωροφυλα- | ΛΟΥΙΖ. Ἀπὸ ποῦ τὸ ἔλα-
κὴν τὰ ἔλαβες; | βες; (ἀνοίγουν καὶ ἀναγινώ-
σκουν)

ΡΑΟΥΑ. Μάλιστα.

ΔΑΓ. (κλείων τὴν ἐπιστολὴν) καὶ πῶς τὰς ἔλαβες;

ΡΑΟΥΑ. Ἐπῆγαμεν εἰς τὴν χωροφυλακὴν, ὅπου ἤφα τὸν πιστὸν ὑπηρετὴν μου.

ΛΟΥΙΖ. (κλείων τὴν ἐπιστολὴν) Πῶς εἶπες; νὰ ἀκούσω καὶ ἐγώ.

ΡΑΟΥΑ. Ἄκουσον λοιπὸν ἐπῆγα εἰς τὴν χωροφυλακὴν, ὅπου ἤφα τὸν πιστὸν μου ὑπηρετὴν νὰ χαίρη τὸν ἐρωτῶ διατί χαίρει; διότι ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα τὴν διαταγὴν μου, μὴ ἀπεκρίθη. Πῶς; διότι κατώρθωσεν ὄχι μόνον νὰ μὴ μᾶς καταδιώκουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἦμεθα ἐλεύθεροι καὶ νὰ ἀναβῶμεν εἰς τὰς θέσεις μας. Τὸν ἐρωτῶ ἂν ἐπαρουσιάθῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορα· τότε μοῦ ἀποκρίνεται, καὶ συνέφαγον μαζῆ.

ΛΟΥΙΖΗΣ ΚΑΙ ΔΑΓΟΒΕΡΤΟΣ (ὁμοῦ).

ΛΟΥΙΖ. Μὲ τὸν αὐτοκράτορα! | ΔΑΓ. Μὲ τὸν αὐτοκράτορα!

ΡΑΟΥΑ. (ἐξακολουθῶν) Μάλιστα μὲ τὸν αὐτοκράτορα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ πιστός μου προέβλεπεν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἤθελε ζητήσῃ τὴν φιλίαν του, ἐζήτησεν ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ εἰς περιήγησιν τότε ἔλαβεν ἄδειαν καὶ ἦλθεν ἐδῶ.

ΛΟΥΙΖ. Μὰ τοῦτο εἶναι τρομερὸν στρατήγημα.

ΔΑΓ. Τῷ ὄντι, ἀλλ' ἀφοῦ ἐκέρδησε τὴν φιλίαν του, πρέπει νὰ ἐφέρθῃ μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

ΡΑΟΥΑ. Παρουσιάσθη ὡς Κόμης· ἔπειτα κάμνει λαμπροὺς στίχους.

ΔΑΓ. Τώρα λοιπὸν εἴμεθα ἐλεύθεροι.

ΡΑΟΥΑ. Μάλιστα, αλλά μᾶς προσδιορίζει ἡμέρας δεκατρεῖς, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς θέσεις μας.

ΔΑΓ. Τί σημαίνει τοῦτο; αὔριον ἀναχωροῦμεν διὰ τῆς ἀμάξης, καὶ οὕτω φθάνομεν ἐγκαίρως εἰς τὰς θέσεις μας.

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα, ἀλλ' ἡ ἄμαξα μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰς κοινάς.

ΔΑΓ. Καλὰ λέγεις· ἐγὼ δὲν ἐσυλλογίσθην ὅτι σήμερον πρέπει νὰ βαδίξῃ τις μὲ παράσημα.

ΡΑΟΥΑ. Καθόλου μάλιστα· διότι ἡ ἄμαξα, ἥτις εἶναι ἐνταῦθα, καὶ, κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος, ὀφείλει νὰ μείνῃ τρεῖς ἡμέρας δι' ἡμᾶς, εἶναι τὸ τρίτον ὄχημα τοῦ Ναπολέοντος.

ΛΟΥΙΖ. Λοιπὸν εἶναι ἐνταῦθα, καὶ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας τὸ τρίτον! θαυμάσια . . .

ΡΑΟΥΑ. Μάλιστα.

ΔΑΓ. Καὶ ἀφοῦ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας, ἐγὼ λέγω νὰ ἀναχωρήσωμεν αὔριον τὸ πρωὶ, διότι ἔχω πολλὴν ὄρεξιν νὰ ἐπανίδω τὴν Γαλλίαν.

ΡΑΟΥΑ ΚΑΙ ΛΟΥΙΖΗΣ (ὁμοῦ).

ΡΑΟΥΑ. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον. | ΛΟΥΙΖ. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

ΔΑΓ. Ἐ, λοιπὸν αὔριον ἀναχωροῦμεν.

ΡΑΟΥΑ. Στέλνω τὸν πιστόν μου καὶ εἰδοποιεῖ τὸν διευθυντὴν τῆς ἀμάξης νὰ ᾔναι ἕτοιμος.

ΔΑΓ. Ὁραῖα, καὶ ἐγὼ θὰ λάβω τὸν ὑπρέτην μου, διότι καὶ αὐτὸς εἶναι Γάλλος.

ΛΟΥΙΖ. Καὶ τότε τὸν ἰδικόν μου τὸν ἄπισσον τί πρέπει νὰ τὸν κάμω;

ΡΑΟΥΑ. Πρέπει (ἐβγάζων τὴν σπάθην του) νὰ τὸν θανατώσῃς.

ΔΑΓ. Ἄμμὰ πάλιν ἐσὺ ὅλο νὰ φονεύσῃς θέλεις· διὰ τί νὰ ᾔσαι τόσον αἰμοβόρος;

ΡΑΟΥΑ. Εἶμαι αἰμοβόρος, διότι τοιοῦτοι ἄνθρωποι δὲν πρέ-

πει νὰ ζῶσι. Διὰ τί τέχα ; Ὅσον πρὸς τοὺς καλοὺς εἶμαι ἐπιεικὴς, τόσον εἰς τοὺς κακοὺς πρέπει νὰ ἦμαι κακός.

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα, ἀλλὰ πρὸς χάριν μου ἄς τὸν χαρίσωμεν τὴν ζωὴν, διότι πλησιάζω νὰ σκάσω ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, καὶ δίδω ὅ,τι ἔχω, ἂν ἦτο δυνατὸν, νὰ κινήσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

ΔΑΓ. Αὐτὸ εἶναι εὐκολώτατον, ἀλλ' ἄρ' ἄγε ἐκεῖνος εἶναι εἰδοποιημένος ;

ΡΑΟΥΛ. Μάλιστα τὰ πάντα εἶναι προετοιμασμένα.

ΛΟΥΙΖ. Οἱ ἄνθρωποι μας εἶναι ἀκόμη εἰς τὰς φυλακάς ;

ΡΑΟΥΛ. Οὐχί· εἶναι ἐλεύθεροι πολῖται.

ΛΟΥΙΖ. Ἄριστα.

ΔΑΓ. Τί στρατηγικὸς ἄνθρωπος 'ποῦ εἶσαι, 'Ράουλ ! σὲ θαυμάζω.

ΛΟΥΙΖ. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ, διότι εἰς ἐμὲ πλέον τὰ πάντα φαίνονται μωρολογίαι, καὶ τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας αἰῶνες, καὶ σὰς λέγω, ἂν ἦναι δυνατὸν, νὰ ἀναχωρήσωμεν τοῦτο τὸ ἑσπέρας.

ΡΑΟΥΛ. Ποῖαν ὥραν ;

ΛΟΥΙΖ. Μετὰ μίαν ὥραν.

ΡΑΟΥΛ. Ἔχεις τὴν ἐπιθυμίαν, διότι ἐνθυμήθης ἐκεῖνην...

Ἄθλιε ! αὐτὴ θὰ σ' ἀφανίσῃ.

ΔΑΓ. Περὶ ποίας ὁμιλῆς, 'Ράουλ ;

ΡΑΟΥΛ. Δὲν γνωρίζεις ; . . . ἀγνοεῖς ;

ΔΑΓ. Βεβαίως ὅταν δὲν γνωρίζω, θὰ ἀγνοῶ.

ΡΑΟΥΛ. Γνωρίζεις τὴν Πριγγίπισσαν δὲ 'Ρεμβώ ; . . .

ΔΑΓ. Γνωρίζω, γνωρίζω· ἀρκεῖ . . . (πρὸς τὸν 'Ερρίκον) ἔχει δίκαιον· δὲν βλέπεις ; . . . ὁσάκις συλλογίζεσαι ταύτην περιπίπτεις εἰς ἀθυμίαν, θέλει νὰ σκέπτεται πάντοτε.

ΡΑΟΥΛ. Καλὰ ! ἐγὼ, Δούλχθιε, θὰ φροντίσω διὰ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ δρόμου, τῆς ἀμάξης, τῶν δούλων, καὶ τὰ λοιπά . . . Σὺ δὲ φρόντισον, ὥστε οὗτος ὁ προδότης νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματα ἐντὸς ἡμισεῖας ὥρας, καὶ νὰ ἦσαι ἕτοιμος, 'Ερρίκε. (φεύγει)

ΛΟΥΙΖ. Ἐλα ἐδῶ, Κωστῆ.

ΚΩΣΤ. Τί μὲ θέλεις ; ἤλλα. (τρέμων)

ΛΟΥΙΖ. Βάλε εἰς τὸ κιβώτιον τὰ κυριώτερα καὶ τὰ καλλί-
τερα, καὶ φέρε τὸ κλεῖθρον.

ΚΩΣΤ. (ἀπέρχεται καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει φέρων τὸ
κλεῖθρον) Ὅριστε.

ΛΟΥΙΖ. Τί ἔθεσας εἰς τὸ κιβώτιον ;

ΚΩΣΤ. Ἐβαλα δύο τετζερέδια, τὰ μαχαιροπήρουνα, τὰ
κουτάλια, τὸ μικρὸ σκαμνάκι, τὸ λυχνάρι, τὸ κουτί μὲ τὰ
σπίρτα, μισὴ ὀκά κρέας, μισὸ ψωμί, καὶ τίποτα ἄλλο.

ΛΟΥΙΖ. Ὡ τὸν ἀνόητον !

ΚΩΣΤ. (καθ' ἑαυτὸν) Ὁ ἀφέντης μου νομίζει ὅτι μὲ πο-
νεῖ, καὶ ποῦ νὰ ξεύρη πῶς μ' ἐβάρεσαν ἴστο ἄντερο ποῦ ἔχω
ἀπὸ μέσα.

ΛΟΥΙΖ. Τί λέγεις, ἀνόητε ; τί ; δὲν σὲ πονεῖ ; καὶ ποῦ σὲ
ἐκτύπησαν ;

ΚΩΣΤ. Λέγω πῶς δὲν μὲ πονεῖ πλέον.

ΛΟΥΙΖ. Τόσον ὀγλήγορα ; πῶς γίνεται αὐτό ; σ' ἐτύπησεν
εἰς τὴν καρδίαν.

ΚΩΣΤ. Τί καλὰ ποῦ τὸ εἶδατε ! μὲ ἐβάρεσαν εἰς τὸ ἄντερο
ποῦ εἶχα ἀπὸ πάνω, γεμάτο αἶμα καὶ ἔκανα πῶς λειγοθυμοῦ-
σα, γιὰ νὰ τὴν γλυτώσω, καθὼς καὶ τὴν ἐγλύτωσα.

ΛΟΥΙΖ. Καλὰ ὦραϊον τέχνασμα, ἀλλ' ἄφησον αὐτὰ καὶ
φέρε τὸ κιβώτιον.

ΚΩΣΤ. Εὐθύς. (φεύγει)

ΔΑΓ. Καὶ τῶντι ὦραϊον τέχνασμα ἀπ' αὐτὸν τὸν χυδαῖον
νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τὸν λυποῦμαι.

ΛΟΥΙΖ. Δαγοθέρτε, πρέπει νὰ ἐνδυθῶμεν τὰς στολάς μας,
διότι αὔριον θὰ εἴμεθα εἰς ὑπηρεσίαν.

ΔΑΓ. Ὅλωσ περιττὸν ἐνδύομεθα καὶ ἐκεῖ.

ΛΟΥΙΖ. Ἐχεις δίκαιον.

ΚΩΣΤΗΣ (σύρων τὸ κιβώτιον) ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΚΩΣΤ. Ἀφέντη! τὴν ἄδειασα.

ΛΟΥΙΖ. Καλά... Θέσε ταῦτα τὰ βιβλία, καὶ τοῦτον τὸν σάκκον... Ἔλα μέσα.

ΚΩΣΤ. Ἐχει χρήματα αὐτὸς ὁ σάκκος; (ἐκτελεῖ τὰς διαταγὰς)

ΔΑΓ. (μόνος περιπατῶν κατὰ μῆκος) Πόσον εὐφραίνεται ἡ καρδία μου. θὰ πατήσω πάλιν τὸ ἔδαφος τῆς Γαλλίας... Ὅθι μὲ σκεπάσῃ πάλιν ὁ οὐρανὸς τῆς... Ὅθι μὲ θερμάνει πάλιν ὁ ἥλιός τῆς... Τί εὐτυχία!... (ἴσταται συλλογιζόμενος, εἶτα ἐξακολουθεῖ) Ἄς φύγω ἀπὸ τὸ μισαρὸν τοῦτο ἔδαφος, ἔδαφος προδοσίας καὶ δουλείας. Μακρὰν τούτου τοῦ ἐδάφους. (ἀναχωρεῖ)

(Ἐρρίκος καὶ Κωστῆς σύρων τὸ κιβώτιον)

ΛΟΥΙΖΗΣ ἢ ΕΡΡΙΚΟΣ. Δέσε τὴν. (ἀναχωρεῖ)

ΚΩΣΤ. (ἐκτελεῖ τὴν προσταγὴν) Ἀφέντη! τὰ ἄλλα ποῖος θὰ τὰ πάρῃ;

ΕΡ. Σὺ καὶ ἡ Παρασκευὴ... θὰ σᾶς τὰ χαρίσω.

ΚΩΣΤ. Μὲ περιγελάς.

ΛΟΥΙΖ. Διατί; Φώναξον τὴν Παρασκευὴν.

ΚΩΣΤ. (πηδῶν ἀπὸ χαρὰν) Παρασκευὴ! Παρασκευὴ! ἐδῶ γλήγορα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΠΑΡ. Ἔ, τί μὲ θέλεις; κάθε ὥρα μέσα, ἔξω.

ΛΟΥΙΖ. Ἔλα ἐδῶ, Παρασκευὴ μου, ἔλα ἔδῶ, ποῦ σὲ θέλει ὁ ἀφέντης.

ΠΑΡ. Ὅρσε, τί μὲ θέλεις; (πρὸς τὸν Ἐρρίκον)

ΛΟΥΙΖ. Τί ἔκαμνες μέσα;

ΠΑΡ. Τίποτα.

ΛΟΥΙΖ. Πῶς τίποτα;

ΠΑΡ. Βοηθοῦσα τὸν Κωστῆ . . . Μὰ θὰ φύγῃς ;

ΛΟΥΙΖ. Μάλιστα.

ΠΑΡ. Καὶ αὐτὰ πότε θὰ τὰ πάρῃς ;

ΛΟΥΙΖ. Ποτέ.

ΚΩΣΤ. Μωρ' θὰ μᾶς τὰ χαρίσῃ.

ΠΑΡ. Ἀλήθεια ;

ΛΟΥΙΖ. Ναί· χάρισμά σας· πηγαίνετε μέσα, καὶ νὰ ἦσθε ἔτοιμοι νὰ ὑπάγετε τοῦτο τὸ κιβώτιον εἰς τὸ μέρος τῶν ἀμαξῶν.

ΚΩΣΤ. Καλό.

ΡΑΟΥΛ, ΔΑΓΟΒΡΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ.

ΡΑΟΥΛ. Ἀκόμη!

ΛΟΥΙΖ. Ἐγώ ; . . . ἔτοιμος κατὰ πάντα.

ΡΑΟΥΛ. Ἐμπρὸς λοιπόν· μόλις ἔχομεν ἐν τέταρτον.

ΛΟΥΙΖ. Τόσον καλλίτερον. (λαμβάνουσι τοὺς πύλους τῶν ὁ Κωστῆς φέρει φανὸν, ὃν λαμβάνει ὁ Ἐρρίκος) Παρασκευή ! λάβε μὲ τὸν Κωστῆν τὸ κιβώτιον καὶ ἀκολουθεῖτε.

ΚΩΣΤ. Πήγαινε, ἀφέντη, ἔπροσά κ' ἡμεῖς ἐρχόμεθα ἴσρα. (ἐγείρει μὲ τὴν Παρασκευὴν τὸ κιβώτιον) Ἐμπρὸς, ἀφέντη.

ΔΑΓ. Ἐμπρὸς.

(Ὁ Ἐρρίκος μὲ τὸν φανὸν προχωρεῖ πρῶτος, οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν, καὶ πίπτει τὸ παραπέτασμα)

